

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 127

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 66

11 kwietnia 2023

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 127/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 127/02

Sprawa C-623/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska, Królestwo Hiszpanii [Odwołanie – System językowy – Ogłoszenie o konkursie otwartym celem naboru administratorów w dziedzinie audytu – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Język komunikacji z Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO) – Rozporządzenie nr 1 – Regulamin pracowniczy – Artykuł 1d ust. 1 – Odmienne traktowanie ze względu na język – Względy uzasadniające – Interes służby – Wymóg zatrudnienia administratorów „gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków” – Kontrola sądowa – Wymagany standard dowodowy]

2

2023/C 127/03

Sprawa C-635/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska, Królestwo Hiszpanii [Odwołanie – System językowy – Ogłoszenie o konkursach otwartych celem naboru administratorów wykonujących obowiązki prowadzących dochodzenia i kierowników zespołów prowadzących dochodzenia – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursów do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Język komunikacji z Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO) – Rozporządzenie nr 1 – Regulamin pracowniczy – Artykuł 1d ust. 1 – Odmienne traktowanie ze względu na język – Względy uzasadniające – Interes służby – Wymóg zatrudnienia administratorów „gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków” – Kontrola sądowa – Wymagany standard dowodowy]

3

PL

2023/C 127/04	Sprawa C-707/20, Gallaher: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – Gallaher Limited/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs [Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Podatek dochodowy od osób prawnych – Artykuły 49, 63 i 64 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Zbycie aktywów w ramach grupy spółek – Spółka mająca siedzibę do celów podatkowych w jednym państwie członkowskim, której to spółki spółka dominująca ma siedzibę do celów podatkowych w innym państwie członkowskim i której to spółki spółka siostrzana ma siedzibę do celów podatkowych w państwie trzecim – Zbycie praw własności intelektualnej spółki mającej siedzibę do celów podatkowych w państwie członkowskim na rzecz jej spółki siostrzanej mającej siedzibę do celów podatkowych w państwie trzecim – Zbycie przez spółkę mającą siedzibę do celów podatkowych w jednym państwie członkowskim akcji jednej z jej spółek zależnych na rzecz spółki dominującej mającej siedzibę do celów podatkowych w innym państwie członkowskim – Wynagrodzenie równe wartości rynkowej zbywanych aktywów – Zwolnienie z podatku albo opodatkowanie według państwa siedziby spółki będącej beneficjentem]	3
2023/C 127/05	Sprawa C-312/21, Tráficos Manuel Ferrer: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia – Hiszpania) – Tráficos Manuel Ferrer S.L., Ignacio/Daimler AG [Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Naprawienie szkody spowodowanej przez praktykę zakazaną w art. 101 ust. 1 TFUE – Decyzja Komisji stwierdzająca istnienie dokonywanych w zmwie uzgodnień dotyczących ustalania cen i podwyższania cen brutto samochodów ciężarowych na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) – Przepis krajowego postępowania cywilnego przewidujący, że w przypadku częściowego uwzględnienia roszczenia koszty postępowania obciążają każdą stronę, z wyjątkiem przypadku zachowania stanowiącego nadużycie – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasady skuteczności i równoważności – Dyrektywa 2014/104/UE – Nadrzędne cele i równowaga – Artykuł 3 – Prawo do całkowitego naprawienia poniesionej szkody – Artykuł 11 ust. 1 – Odpowiedzialność solidarna sprawców naruszenia prawa konkurencji – Artykuł 17 ust. 1 – Możliwość oszacowania szkody przez sąd krajowy – Przesłanki – Niemożność ustalenia wysokości szkody lub nadmierne trudności w jej ustaleniu – Artykuł 22 – Zastosowanie czasowe]	4
2023/C 127/06	Sprawa C-343/21, Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – PV/Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Środki wspierania rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich – Płatności rolnośrodowiskowe – Rozporządzenie (WE) nr 1974/2006 – Niemożność dalszego wypełniania przez beneficjentów podjętych zobowiązań – Pojęcia „nowego podziału działek” i „działań związanych ze scalaniem gruntów” – Brak niezbędnych środków w celu dostosowania zobowiązań beneficjenta do nowej sytuacji gospodarstwa – Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 – Pojęcie „siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności”]	5
2023/C 127/07	Sprawa C-349/21, HYA i in. (Uzasadnienie zezwolenia na kontrolę rozmów telefonicznych): Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – HYA, IP, DD, ZI, SS [Odesłanie prejudycjalne – Sektor telekomunikacji – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego – Dyrektywa 2002/58 – Artykuł 15 ust. 1 – Ograniczenie poufności łączności elektronicznej – Orzeczenie sądu zezwalające na przejęcie, rejestrowanie i przechowywanie rozmów telefonicznych osób podejrzanych o popełnienie poważnego umyślnego przestępstwa – Praktyka, zgodnie z którą orzeczenie jest zredagowane według sporządzonego uprzednio i niezawierającego indywidualnego uzasadnienia wzorcowego tekstu – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązek uzasadnienia]	6
2023/C 127/08	Sprawa C-393/21, Lufthansa Technik AERO Alzey: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Postępowanie wszczęte przez Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 – Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych – Artykuł 23 lit. c) – Zawieszenie wykonania orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego – Wyjątkowe okoliczności – Pojęcie]	7
2023/C 127/09	Sprawa C-472/21, Monz Handelsgesellschaft International: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. KG/Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Wzór – Dyrektywa 98/71/WE – Artykuł 3 ust. 3 i 4 – Warunki uzyskania ochrony dla części składowej produktu złożonego – Pojęcia „widoczności” i „zwykłego używania” – Widoczność części składowej produktu złożonego podczas zwykłego używania tego produktu przez użytkownika końcowego]	8

2023/C 127/10	Sprawa C-519/21, DGRFP Cluj: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – ASA/DGRFP Cluj [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Budowa kompleksu nieruchomości przez spółkę nieposiadającą osobowości prawnej – Umowa spółki – Sprzedaż mieszkań wchodzących w skład tego kompleksu nieruchomości przez niektórych wspólników – Ustalenie podatnika zobowiązanego do zapłaty podatku – Zasada neutralności podatkowej – Prawo do odliczenia VAT]	9
2023/C 127/11	Sprawy połączone C-524/21 i C-525/21, Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov i in.: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – IG/Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21) i Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București/IM (C-525/21) [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników najemnych na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Przejmowanie przez instytucje gwarancyjne roszczeń pracowników z tytułu zaległego wynagrodzenia – Ograniczenie obowiązku wypłat należności przez instytucje gwarancyjne do roszczeń z tytułu wynagrodzenia za okres trzech miesięcy poprzedzających dzień wszczęcia postępowania upadłościowego lub następujących po nim – Stosowanie terminu przedawnienia – Odzyskiwanie wypłat nienależnie dokonanych przez instytucję gwarancyjną – Warunki]	10
2023/C 127/12	Sprawa C-633/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekroczenie rocznej wartości dopuszczalnej ustalonej dla dwutlenku azotu (NO ₂) w aglomeracji ateńskiej (Grecja) – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekraczania – Odpowiednie środki]	11
2023/C 127/13	Sprawa C-675/21, Strong Charon: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Strong Charon – Soluções de Segurança S.A./2045 – Empresa de Segurança S.A., FL [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Przejęcie przedsiębiorstw – Ochrona praw pracowniczych – Dyrektywa 2001/23/WE – Zakres stosowania – Odmowa uznania przez przejmującego przejęcia umowy o pracę – Pojęcie „przejęcia” – Pojęcie „jednostki gospodarczej” – Brak stosunku umownego między zbywającym a przejmującym]	12
2023/C 127/14	Sprawa C-710/21, IEF Service: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – IEF Service GmbH/HB [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 9 ust. 1 – Przedsiębiorstwo mające siedzibę w jednym państwie członkowskim i oferujące usługi w innym państwie członkowskim – Pracownik mający miejsce zamieszkania w tym innym państwie członkowskim – Praca wykonywana w państwie członkowskim siedziby pracodawcy i co drugi tydzień w państwie miejsca zamieszkania – Określenie państwa członkowskiego, którego instytucja gwarancyjna jest właściwa do wypłaty niezaspokojonych roszczeń płacowych]	13
2023/C 127/15	Sprawa C-745/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Dziecko nie urodzone w chwili składania wniosku o azyl): Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle – Niderlandy) – L.G./Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Rozporządzenie (WE) nr 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 6 ust. 1 – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka – Artykuł 16 ust. 1 – Osoba zależna – Artykuł 17 ust. 1 – Klauzula dyskrecjonalna – Wprowadzenie w życie przez państwo członkowskie – Obywatelka państwa trzeciego będąca w ciąży w chwili złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Małżeństwo – Małżonek korzystający z ochrony międzynarodowej w danym państwie członkowskim – Decyzja odmowna w sprawie rozpatrzenia wniosku i w sprawie przekazania wnioskodawcy do innego państwa członkowskiego uznanego za odpowiedzialne za ten wniosek]	13
2023/C 127/16	Sprawa C-638/22 PPU, Rzecznik Praw Dziecka i in. (Wstrzymanie orzeczenia zarządzającego powrót): Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Przejście wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Uprowadzenie dziecka za granicę – Konwencja haska z 1980 r. – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 11 – Wniosek lub pozew o powrót dziecka – Prawomocne orzeczenie zarządzające powrót dziecka – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące wstrzymanie z mocy prawa wykonania tego orzeczenia w wypadku zgłoszenia żądania przez określone organy krajowe]	14

2023/C 127/17	Sprawa C-586/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2022 r. w sprawie T-292/22, Pombo da Silva/Komisja, wniesione w dniu 6 września 2022 r. przez Gabriela Pombo da Silve	15
2023/C 127/18	Sprawa C-702/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-705/21, Okan Balagan/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 listopada 2022 r. przez Okana Balabana	15
2023/C 127/19	Sprawa C-784/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 30 grudnia 2022 r. – „Solvay Sodi” AD / Zamestnik-predsedatel na Dyrżawna agencija „Dyrżawen rezerv i woennowremenni zapasi”	15
2023/C 127/20	Sprawa C-2/23, FL und KM Baugesellschaft i S: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 stycznia 2023 r. – FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG	17
2023/C 127/21	Sprawa C-8/23, Conseil national de l'ordre des médecins: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 12 stycznia 2023 r. – FH/Conseil national de l'ordre des médecins	18
2023/C 127/22	Sprawa C-13/23, cdVet Naturprodukte: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Osnabrück (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2023 r. – cdVet Naturprodukte GmbH/Niedersächsisches Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)	19
2023/C 127/23	Sprawa C-22/23, Citadeles nekustamie īpašumi: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 19 stycznia 2023 r. – SIA Citadeles nekustamie īpašumi/Valsts ieņēmumu dienests	19
2023/C 127/24	Sprawa C-41/23, Peigli: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 26 stycznia 2023 r. – AV, BT, CV, DW/Ministero della Giustizia	20
2023/C 127/25	Sprawa C-46/23, Újpesti Polgármesteri Hivatal: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 31 stycznia 2023 r. – Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala/Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság	21
2023/C 127/26	Sprawa C-48/23, Alajärven Sähkö i in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 1 lutego 2023 r. – Alajärven Sähkö Oy i in., Elenia Verkko Oy/Energiavirasto	21
2023/C 127/27	Sprawa C-49/23, 1Dream si in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa) w dniu 1 lutego 2023 r. – AZ, 1Dream OÜ, Produktech Engineering AG, BBP, Polaris Consulting Ltd/Latvijas Republikas Saeima	22
2023/C 127/28	Sprawa C-50/3, B.E. i Play Game: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 31 stycznia 2023 r. – B.E. Srl, Play Game Srl, Coral Srl/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli	23
2023/C 127/29	Sprawa C-60/23, Digital Charging Solutions: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lutego 2023 r. – Skatteverket/Digital Charging Solutions GmbH	23
2023/C 127/30	Sprawa C-71/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings i in./Komisja, oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lutego 2023 r. przez Republikę Francuską	24
2023/C 127/31	Sprawa C-72/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-182/21, PKK/Rada, wniesione w dniu 10 lutego 2023 r. przez Kurdistan Workers' Party (PKK)	25
2023/C 127/32	Sprawa C-82/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings i in./Komisja oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2023 r. przez Komisję Europejską	26
2023/C 127/33	Sprawa C-95/23 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2022 r. w sprawie T-769/21, Euranimi/Komisja, wniesione w dniu 17 lutego 2023 r. przez European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi)	27

2023/C 127/34	Sprawa C-112/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-143/20, PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo/Komisja, wniesione w dniu 24 lutego 2023 r. przez PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo	28
2023/C 127/35	Sprawa C-121/23 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-127/21, Swissgrid/Komisja, wniesione w dniu 28 lutego 2023 r. przez Swissgrid AG	29
Sąd		
2023/C 127/36	Sprawa T-606/20: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Austrian Power Grid i in./ACER [Energia – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Ramy wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną – Procedura określenia warunków i metod – Odrzucenie wspólnej propozycji operatorów systemów – Kompetencje ACER – Naruszenie prawa – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]	30
2023/C 127/37	Sprawa T-607/21: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Austrian Power Grid i in./ACER [Energia – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Ramy wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją nieautomatyczną – Procedura określenia warunków i metod – Odrzucenie wspólnej propozycji operatorów systemów – Kompetencje ACER – Naruszenie prawa – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]	31
2023/C 127/38	Sprawa T-742/20: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands)/Komisja [Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie mankozeb – Nieodnowienie zatwierdzenia – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 844/2012 – Procedura oceny wniosku o odnowienie zatwierdzenia substancji czynnej – Wyznaczenie nowego państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy z powodu wystąpienia z Unii byłego państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Oczywisty błąd w ocenie – Procedura zharmonizowanej klasyfikacji i oznakowania – Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 – Uzasadnione oczekiwania]	31
2023/C 127/39	Sprawa T-492/21: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Aquind i in./ACER [Energia – Właściwość ACER – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Naruszenie prawa – Artykuł 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/943 – Artykuł 92 umowy o wystąpieniu – System wyłączeń ad hoc ustanowiony w art. 308 i załączniku 28 do Umowy o handlu i współpracy]	32
2023/C 127/40	Sprawa T-536/21: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Belaeronavigatsia/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające podjęte w związku z sytuacją na Białorusi – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie i pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Pojęcie „osoby odpowiedzialnej za represjonowanie” – Błąd w ocenie – Proporcjonalność]	33
2023/C 127/41	Sprawa T-684/21: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Mostostal/EUIPO – Polimex – Mostostal (MOSTOSTAL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy MOSTOSTAL – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]	34
2023/C 127/42	Sprawa T-741/21: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – LG Electronics/EUIPO – ZTE Deutschland (V10) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy V10 – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie alfanumeryczne – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	34
2023/C 127/43	Sprawa T-8/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy carl touch – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	35
2023/C 127/44	Sprawa T-77/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Asesores Comunitarios/Komisja [Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące planu odbudowy i zwiększania odporności przedstawionego Komisji przez państwo członkowskie – Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony polityki finansowej, pieniężnej lub gospodarczej Unii lub państwa członkowskiego]	36

2023/C 127/45	Sprawa T-82/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Bambu Sales/EUIPO (BAMBU) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BAMBU – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	36
2023/C 127/46	Sprawa T-204/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Rimini Street/EUIPO (OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2023/C 127/47	Sprawa T-260/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Freixas Montplet i in./Komitet Regionów [Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2021) – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście urzędników kwalifikujących się do uzyskania awansu – Data oceny stażu w grupie zaszerzegowania – Artykuł 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania]	38
2023/C 127/48	Sprawa T-357/22: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Das Neves/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Upomnienie – Artykuł 21 regulaminu pracowniczego – Prawo do obrony – Odpowiedzialność]	38
2023/C 127/49	Sprawa T-266/22: Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2023 r. – Aziz/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2018/1725 – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]	39
2023/C 127/50	Sprawa T-286/22: Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2023 r. – Aziz/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2018/1725 – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]	39
2023/C 127/51	Sprawa T-428/22: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2023 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy TRiM – Wcześniejsze słowne znaki towarowe RYM – Wygaśnięcie rejestracji międzynarodowej – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umożnienie postępowania]	40
2023/C 127/52	Sprawa T-595/22 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 14 lutego 2023 r. – Ferreira de Macedo Silva/Frontex [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Zwolnienie przed upływem okresu próbnego – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	40
2023/C 127/53	Sprawa T-4/23: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2023 r. – PS/ESDZ	41
2023/C 127/54	Sprawa T-14/23: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2023 r. – UI/Komisja	42
2023/C 127/55	Sprawa T-39/23: Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2023 r. – Acqua & Sole/Komisja	43
2023/C 127/56	Sprawa T-40/23: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2023 r. – Hatherly/AUEA	45
2023/C 127/57	Sprawa T-45/23: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2023 r. – UG/ERCEA	46
2023/C 127/58	Sprawa T-49/23: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2023 r. – Angelidis/Parlament	47
2023/C 127/59	Sprawa T-69/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2023 r. – Alan i in./Komisja	47
2023/C 127/60	Sprawa T-70/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2023 r. Data Protection Commission/Europejska Rada Ochrony Danych	49
2023/C 127/61	Sprawa T-75/23: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2023 r. – RT France/Rada	50
2023/C 127/62	Sprawa T-80/23: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO)	51
2023/C 127/63	Sprawa T-81/23: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO SCIENCE)	52
2023/C 127/64	Sprawa T-84/23: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Data Protection Commission/Europejska Rada Ochrony Danych	53

2023/C 127/65	Sprawa T-85/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – DGC Switzerland/EUIPO (cyberscan)	53
2023/C 127/66	Sprawa T-88/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – Kande Mupompa/Rada	54
2023/C 127/67	Sprawa T-89/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – Boshab/Rada	55
2023/C 127/68	Sprawa T-93/23: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2023 r. – Trybunał Obrachunkowy/Allianz Insurance Luxembourg	56
2023/C 127/69	Sprawa T-97/23: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Medela/EUIPO (THE SCIENCE OF CARE)	56
2023/C 127/70	Sprawa T-98/23: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Atomico Investment/EUIPO – Gomes Tominaga (atomic fund)	57
2023/C 127/71	Sprawa T-101/23: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2023 r. – Darila/EUIPO – Original Buff (Buffet)	58
2023/C 127/72	Sprawa T-111/23: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2023 r. – Data Protection Commission/EROD	58
2023/C 127/73	Sprawa T-113/23: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Papier-Mettler/EUIPO (Kształt torby)	59
2023/C 127/74	Sprawa T-114/23: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Papier-Mettler/EUIPO (Kształt torby)	60
2023/C 127/75	Sprawa T-653/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2023 r. – Mylan Ireland/EMA	60

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 127/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 121 z 3.4.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 112 z 27.3.2023

Dz.U. C 104 z 20.3.2023

Dz.U. C 94 z 13.3.2023

Dz.U. C 83 z 6.3.2023

Dz.U. C 71 z 27.2.2023

Dz.U. C 63 z 20.2.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska, Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-623/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – System językowy – Ogłoszenie o konkursie otwartym celem naboru administratorów w dziedzinie audytu – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Język komunikacji z Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO) – Rozporządzenie nr 1 – Regulamin pracowniczy – Artykuł 1d ust. 1 – Odmiennie traktowanie ze względu na język – Względy uzasadniające – Interes służby – Wymóg zatrudnienia administratorów „gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków” – Kontrola sądowa – Wymagany standard dowodowy]

(2023/C 127/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, T. Lilamand i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocniczka, którą wspierał P. Gentili, avvocato dello Stato), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: L. Aguilera Ruiz i A. Gavela Llopis, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Republikę Włoską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska, Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-635/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – System językowy – Ogłoszenie o konkursach otwartych celem naboru administratorów wykonujących obowiązki prowadzących dochodzenia i kierowników zespołów prowadzących dochodzenia – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursów do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Język komunikacji z Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO) – Rozporządzenie nr 1 – Regulamin pracowniczy – Artykuł 1d ust. 1 – Odmienne traktowanie ze względu na język – Względy uzasadniające – Interes służby – Wymóg zatrudniania administratorów „gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków” – Kontrola sądowa – Wymagany standard dowodowy]

(2023/C 127/03)

Języki postępowania: hiszpański i włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, T. Lilamand, D. Milanowska i M.N. Ruiz García, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: L. Aguilera Ruiz i A. Gavela Llopis, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocniczka, którą wspierał P. Gentili, avvocato dello Stato)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Królestwo Hiszpanii i Republikę Włoską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – Gallaher Limited/The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(C-707/20 ⁽¹⁾, Gallaher)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Podatek dochodowy od osób prawnych – Artykuły 49, 63 i 64 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Zbycie aktywów w ramach grupy spółek – Spółka mająca siedzibę do celów podatkowych w jednym państwie członkowskim, której to spółki spółka dominująca ma siedzibę do celów podatkowych w innym państwie członkowskim i której to spółki spółka siostrzana ma siedzibę do celów podatkowych w państwie trzecim – Zbycie praw własności intelektualnej spółki mającej siedzibę do celów podatkowych w państwie członkowskim na rzecz jej spółki siostrzanej mającej siedzibę do celów podatkowych w państwie trzecim – Zbycie przez spółkę mającą siedzibę do celów podatkowych w jednym państwie członkowskim akcji jednej z jej spółek zależnych na rzecz spółki dominującej mającej siedzibę do celów podatkowych w innym państwie członkowskim – Wynagrodzenie równe wartości rynkowej zbywanych aktywów – Zwolnienie z podatku albo opodatkowanie według państwa siedziby spółki będącej beneficjentem]

(2023/C 127/04)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gallaher Limited

Druga strona postępowania: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Sentencja

- 1) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, które mają zastosowanie wyłącznie do grup spółek, nie wchodzą w zakres jego stosowania.
- 2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, które obejmują bezpośrednim obowiązkiem podatkowym zbycie aktywów przez spółkę mającą siedzibę do celów podatkowych w jednym państwie członkowskim na rzecz spółki siostrzanej mającej siedzibę do celów podatkowych w państwie trzecim i nieprowadzącej działalności gospodarczej w owym państwie członkowskim poprzez stały zakład, w przypadku gdy obie spółki są spółkami zależnymi należącymi w całości do wspólnej spółki dominującej mającej siedzibę do celów podatkowych w innym państwie członkowskim, nie stanowią ograniczenia swobody przedsiębiorczości tej spółki dominującej w rozumieniu art. 49 TFUE w okolicznościach, w których takie zbycie zostałoby dokonane na zasadzie neutralności podatkowej, gdyby spółka siostrzana miała również siedzibę do celów podatkowych w pierwszym państwie członkowskim lub prowadziła na jego terytorium działalność poprzez stały zakład.
- 3) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie prawa do swobody przedsiębiorczości wynikające z różnicy w traktowaniu krajowych i transgranicznych odpłatnych transakcji zbycia aktywów w ramach grupy spółek na mocy przepisów krajowych, które obejmują bezpośrednim obowiązkiem podatkowym zbycie aktywów przez spółkę mającą siedzibę do celów podatkowych w państwie członkowskim, może być co do zasady uzasadnione potrzebą zachowania zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych między państwami członkowskimi, bez konieczności zapewnienia możliwości odroczenia zapłaty podatku w celu zapewnienia proporcjonalności tego ograniczenia, w sytuacji gdy dany podatnik w zamian za zbycie aktywów zrealizował przychody równe pełnej wartości rynkowej tych aktywów.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia – Hiszpania) – Tráficos Manuel Ferrer S.L., Ignacio/Daimler AG

(Sprawa C-312/21 (¹), Tráficos Manuel Ferrer)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Naprawienie szkody spowodowanej przez praktykę zakazaną w art. 101 ust. 1 TFUE – Decyzja Komisji stwierdzająca istnienie dokonywanych w zmwocie uzgodnień dotyczących ustalania cen i podwyższania cen brutto samochodów ciężarowych na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) – Przepis krajowego postępowania cywilnego przewidujący, że w przypadku częściowego uwzględnienia roszczenia koszty postępowania obciążają każdą stronę, z wyjątkiem przypadku zachowania stanowiącego nadużycie – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasady skuteczności i równoważności – Dyrektywa 2014/104/UE – Nadrzędne cele i równowaga – Artykuł 3 – Prawo do całkowitego naprawienia poniesionej szkody – Artykuł 11 ust. 1 – Odpowiedzialność solidarna sprawców naruszenia prawa konkurencji – Artykuł 17 ust. 1 – Możliwość oszacowania szkody przez sąd krajowy – Przesłanki – Niemożność ustalenia wysokości szkody lub nadmierne trudności w jej ustaleniu – Artykuł 22 – Zastosowanie czasowe]

(2023/C 127/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n°3 de Valencia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Tráficos Manuel Ferrer S.L., Ignacio

Strona pozwana: Daimler AG

Sentencja

- 1) Artykuł 101 TFUE oraz art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej objęte przepisami prawa krajowego

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowego postępowania cywilnego, na podstawie którego w przypadku częściowego uwzględnienia roszczenia koszty postępowania obciążają każdą stronę i każda ze stron ponosi połowę kosztów wspólnych, z wyjątkiem zachowania stanowiącego nadużycie.

- 2) Artykuł 17 ust. 1 dyrektywy 2014/104

należy interpretować w ten sposób, że:

ani okoliczność, iż strona pozwana w postępowaniu wchodzącym w zakres stosowania tej dyrektywy udostępniła stronie powodowej dane, na których oparła się, aby zakwestionować ekspertyzę tej ostatniej, ani fakt, że strona powodowa skierowała swe roszczenie tylko do jednego ze sprawców wspomnianego zachowania, nie są same w sobie istotne dla oceny, czy sąd krajowy może dokonać oszacowania szkody, gdyż szacowanie to opiera się na założeniu, że z jednej strony istnienie tej szkody zostało stwierdzone, a z drugiej strony dokładne ustalenie wysokości tej szkody jest praktycznie niemożliwe lub nadmiernie trudne, co oznacza uwzględnienie zbioru parametrów prowadzących do tego stwierdzenia i w szczególności bezskuteczności takich działań jak wniosek o ujawnienie dowodów, o którym mowa w art. 5 wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 20.09.2021

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – PV/Zaměstnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”

(Sprawa C-343/21 ⁽¹⁾, Zaměstnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Środki wspierania rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich – Płatności rolnośrodowiskowe – Rozporządzenie (WE) nr 1974/2006 – Niemożność dalszego wypełniania przez beneficjentów podjętych zobowiązań – Pojęcia „nowego podziału działek” i „działań związanych ze scalaniem gruntów” – Brak niezbędnych środków w celu dostosowania zobowiązań beneficjenta do nowej sytuacji gospodarstwa – Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 – Pojęcie „siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności”]

(2023/C 127/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PV

Strona przeciwna: Zaměstnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”

Sentencja

- 1) Artykuł 45 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)

należy interpretować w ten sposób, że:

ma on zastosowanie, gdy rolnik nie jest w stanie nadal wypełniać zobowiązań rolnośrodowiskowych, które podjął, w odniesieniu do ostatniego roku ich trwania, a niemożność ta wynika bezpośrednio z czynności w zakresie nowego podziału działek lub działania związanego ze scalaniem gruntów wywierającego wpływ na strukturę gospodarstwa rolnego objętego tymi zobowiązaniami, będącego działaniem właściwego organu publicznego lub przez niego zatwierdzonym. Z kolei przepis ten nie ma zastosowania, gdy wspomniana niemożność wynika z ustania prawa do użytkowania części powierzchni tego gospodarstwa w czasie trwania wspomnianych zobowiązań.

- 2) Artykuł 45 ust. 4 rozporządzenia nr 1974/2006

należy interpretować w ten sposób, że:

niepodjęcie przez państwo członkowskie środków koniecznych dla umożliwienia dostosowania zobowiązań rolnośrodowiskowych beneficjenta do nowej sytuacji gospodarstwa rolnego wynikającej z nowego podziału działek lub działań związanych ze scalaniem gruntów w rozumieniu tego przepisu stoi na przeszkodzie temu, by wymagać od owego beneficjenta zwrotu otrzymanych środków w stosunku do okresu, w którym zobowiązania te były wypełniane.

- 3) Artykuł 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

należy interpretować w ten sposób, iż:

o ile niemożność dalszego wypełniania przez beneficjenta zobowiązania rolnośrodowiskowego ze względu na brak zawartych z innymi właścicielami lub użytkownikami gruntów rolnych porozumień o ich użytkowaniu może co do zasady stanowić przypadek działania siły wyższej, o tyle jest tak jedynie pod warunkiem, że niemożność ta jest spowodowana niezwykłymi i nieprzewidywanymi okolicznościami niezależnymi od beneficjenta, których następstw nie można było uniknąć mimo zachowania przez ten podmiot należytej staranności, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – HYA, IP, DD, ZI, SS

[Sprawa C-349/21 ⁽¹⁾, HYA i in. (Uzasadnienie zezwolenia na kontrolę rozmów telefonicznych)]

[Odesłanie prejudycjalne – Sektor telekomunikacji – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego – Dyrektywa 2002/58 – Artykuł 15 ust. 1 – Ograniczenie poufności łączności elektronicznej – Orzeczenie sądu zezwalające na przejęcie, rejestrowanie i przechowywanie rozmów telefonicznych osób podejrzanych o popełnienie poważnego umyślnego przestępstwa – Praktyka, zgodnie z którą orzeczenie jest zredagowane według sporządzonego uprzednio i niezawierającego indywidualnego uzasadnienia wzorcowego tekstu – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 127/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HYA, IP, DD, ZI, SS

Przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), rozpatrywany w świetle art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, na mocy której orzeczenia sądów zezwalające na zastosowanie specjalnych środków dochodzeniowych, wydawane na podstawie uzasadnionego i popartego okolicznościami wniosku złożonego przez organy postępowania karnego, są redagowane za pomocą sporządzonego uprzednio i niezawierającego indywidualnego uzasadnienia tekstu, ograniczającego się do wskazania, obok okresu ważności zezwolenia, że wymogi przewidziane w ustawodawstwie wskazanym w tych orzeczeniach są przestrzegane, pod warunkiem że precyzyjne powody, dla których właściwy sąd stwierdził, że w świetle okoliczności faktycznych i prawnych charakteryzujących rozpatrywaną sprawę zapewniono przestrzeganie wymogów prawnych, mogą być z łatwością i jednoznacznie wywiedzione z łącznej analizy orzeczenia i wniosku o udzielenie zezwolenia, przy czym ten ostatni wniosek musi być udostępniony, po udzieleniu zezwolenia, osobie, wobec której zezwolono na zastosowanie specjalnych środków dochodzeniowych.

(¹) Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Postępowanie wszczęte przez Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH

(Sprawa C-393/21 (¹), Lufthansa Technik AERO Alzey)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 – Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych – Artykuł 23 lit. c) – Zawieszenie wykonania orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego – Wyjątkowe okoliczności – Pojęcie]

(2023/C 127/08)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH

Przy udziale: Arik Air Limited, Asset Management Corporation of Nigeria (AMCON), antstolis Marekas Petrovskis

Sentencja

1) Artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych

należy interpretować w ten sposób, że:

zawarte w nim pojęcie „wyjątkowych okoliczności” odnosi się do sytuacji, w której dalsze prowadzenie postępowania w sprawie wykonania orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego, w przypadku gdy dłużnik wniósł w państwie członkowskim wydania środek zaskarżenia od tego orzeczenia lub wniosek o sprostowanie lub cofnięcie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego, naraziłoby tego dłużnika na realne ryzyko szczególnie poważnej szkody, której naprawienie byłoby w razie uchylecia tego orzeczenia albo sprostowania lub cofnięcia zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. Pojęcie to nie odnosi się do okoliczności związanych z postępowaniem sądowym toczącym się w państwie członkowskim wydania przeciwko orzeczeniu, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego lub przeciwko zaświadczeniu europejskiego tytułu egzekucyjnego.

2) Artykuł 23 rozporządzenia nr 805/2004

należy interpretować w ten sposób, że:

pozwala on na jednoczesne zastosowanie środków ograniczających i ustanowienia zabezpieczenia przewidzianych w lit. a) i b), lecz nie pozwala na jednoczesne zastosowanie jednego z tych dwóch środków wraz z zawieszeniem postępowania egzekucyjnego, o którym mowa w lit. c).

3) Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia nr 805/2004 w związku z jego art. 11

należy interpretować w ten sposób, że:

jeżeli wykonalność orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego, została zawieszona w państwie członkowskim wydania, a zaświadczenie przewidziane w tym art. 6 ust. 2 zostało przedstawione sądowi państwa członkowskiego wykonania, sąd ten jest zobowiązany zawiesić, na podstawie tego orzeczenia, postępowanie egzekucyjne wszczęte w tym państwie.

(¹) Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. KG/Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG

(Sprawa C-472/21 (¹), Monz Handelsgesellschaft International)

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Wzór – Dyrektywa 98/71/WE – Artykuł 3 ust. 3 i 4 – Warunki uzyskania ochrony dla części składowej produktu złożonego – Pojęcia „widoczności” i „zwykłego używania” – Widoczność części składowej produktu złożonego podczas zwykłego używania tego produktu przez użytkownika końcowego]

(2023/C 127/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. KG

Strona pozwana: Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG

Sentencja

Artykuł 3 ust. 3 i 4 dyrektywy 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów

należy interpretować w ten sposób, że:

aby wzór zastosowany do produktu lub zawarty w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego, mógł korzystać z ochrony prawnej wzorów, wymóg „widoczności”, o którym mowa w tym przepisie, należy oceniać w świetle sytuacji zwykłego używania tego produktu złożonego, tak aby dana część składowa, po zawarciu jej we wspomnianym produkcie, pozostawała widoczna podczas takiego używania. W tym celu widoczność części składowej produktu złożonego podczas jej „zwykłego używania” przez użytkownika końcowego powinna być oceniana z punktu widzenia tego użytkownika oraz zewnętrznego obserwatora, przy czym to zwykłe używanie powinno obejmować czynności dokonywane podczas głównego sposobu używania produktu złożonego, a także czynności, które muszą być zwyczajowo wykonywane przez użytkownika końcowego w ramach takiego używania, z wyjątkiem czynności polegających na konserwacji, obsłudze i naprawie.

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – ASA/DGRFP Cluj

(Sprawa C-519/21 ⁽¹⁾, DGRFP Cluj)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Budowa kompleksu nieruchomości przez spółkę nieposiadającą osobowości prawnej – Umowa spółki – Sprzedaż mieszkań wchodzących w skład tego kompleksu nieruchomości przez niektórych wspólników – Ustalenie podatnika zobowiązanego do zapłaty podatku – Zasada neutralności podatkowej – Prawo do odliczenia VAT]

(2023/C 127/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i strona wnosząca skargę kasacyjną: ASA

Strona przeciwna i strona wnosząca skargę kasacyjną: DGRFP Cluj

Przy udziale: BP, MB

Sentencja

- 1) Artykuły 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

stron umowy spółki nieposiadającej osobowości prawnej, której nie zarejestrowano przed właściwym organem podatkowym przed rozpoczęciem danej działalności gospodarczej, nie można uznać za „podatników” wraz z podatnikiem, który jest zobowiązany do zapłaty podatku od transakcji podlegającej opodatkowaniu.

- 2) Dyrektywę 2006/112 oraz zasadę proporcjonalności i zasadę neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie wymagają one przyznania podatnikowi, w sytuacji gdy nie posiada on wystawionej na siebie faktury, prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego na wcześniejszym etapie obrotu przez inną stronę umowy spółki nieposiadającej osobowości prawnej w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej tej spółki, nawet jeżeli podatnik jest zobowiązany do zapłaty podatku z tytułu tej działalności, w braku obiektywnych dowodów na to, że towary i usługi, których dotyczy postępowanie główne, zostały mu rzeczywiście dostarczone i wyświadczone przez podatników na wcześniejszym etapie obrotu na potrzeby jego własnych transakcji podlegających opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 513 z 20.12.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – IG/Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21) i Agentia Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București/IM (C-525/21)

(Sprawy połączone C-524/21 i C-525/21 ⁽¹⁾, Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników najemnych na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Przejmowanie przez instytucje gwarancyjne roszczeń pracowników z tytułu zaległego wynagrodzenia – Ograniczenie obowiązku wypłat należności przez instytucje gwarancyjne do roszczeń z tytułu wynagrodzenia za okres trzech miesięcy poprzedzających dzień wszczęcia postępowania upadłościowego lub następujących po nim – Stosowanie terminu przedawnienia – Odzyskiwanie wypłat nienależnie dokonanych przez instytucję gwarancyjną – Warunki]

(2023/C 127/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: IG (C-524/21), Agentia Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București (C-525/21)

Strony pozwane: Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21), IM (C-525/21)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że datą referencyjną dla ustalenia okresu uprawniającego do wypłaty należności przez instytucję gwarancyjną w celu zaspokojenia roszczeń pracowników z tytułu zaległego wynagrodzenia jest data wszczęcia zbiorowego postępowania upadłościowego wobec pracodawcy tych pracowników.

- 2) Artykuł 3 akapit drugi i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/94

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ogranicza wypłatę przez instytucję gwarancyjną należności w celu zaspokojenia roszczeń pracowników z tytułu zaległego wynagrodzenia do trzech miesięcy mieszczących się w okresie referencyjnym rozpoczynającym się trzy miesiące przed dniem wszczęcia zbiorowego postępowania upadłościowego wobec pracodawcy tych pracowników i kończącym się trzy miesiące bezpośrednio następujące po tym dniu.

- 3) Artykuł 12 lit. a) dyrektywy 2008/94

należy interpretować w ten sposób, że:

że przyjęte przez państwo członkowskie przepisy przewidujące odzyskiwanie przez instytucję gwarancyjną od pracownika kwot wypłaconych takiemu pracownikowi po upływie ogólnego terminu przedawnienia w celu zaspokojenia roszczeń z tytułu zaległego wynagrodzenia, w braku jakiegokolwiek działania lub zaniechania, które można przypisać danemu pracownikowi, nie mogą stanowić środków koniecznych w celu uniknięcia nadużyć w rozumieniu tego przepisu.

4) Dyrektywę 2008/94, w świetle zasad równoważności i skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie stosowaniu uregulowania podatkowego państwa członkowskiego w celu odzyskiwania od pracowników kwot nienależnie uiszczonych przez instytucję gwarancyjną w celu zaspokojenia roszczeń z tytułu zaległego wynagrodzenia, wraz z odsetkami i karami za zwłokę, za okresy niewłączone do okresu referencyjnego przewidzianego przez ustawodawstwo tego państwa, wskazanych w pytaniach pierwszym i drugim, lub dochodzonych poza ogólnym okresem przedawnienia, jeżeli:

- warunki odzyskiwania należności przewidziane w tym uregulowaniu krajowym są mniej korzystne dla pracowników niż warunki odzyskiwania świadczeń należnych na podstawie przepisów krajowych z zakresu prawa ochrony socjalnej lub
- stosowanie rozpatrywanego uregulowania krajowego czyni niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym dla zainteresowanych pracowników żądanie wypłaty należnych kwot przez instytucję gwarancyjną w celu zaspokojenia roszczeń z tytułu zaległego wynagrodzenia lub też zapłaty odsetek i kar za zwłokę, przewidzianych we wspomnianym uregulowaniu krajowym, wpływa na ochronę przyznaną pracownikom zarówno w dyrektywie 2008/94, jak i w przepisach krajowych wykonujących tę dyrektywę, w szczególności poprzez naruszenie minimalnego poziomu ochrony przewidzianego w art. 4 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 513 z 20.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka
(Sprawa C-633/21) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekroczenie rocznej wartości dopuszczalnej ustalonej dla dwutlenku azotu (NO₂) w aglomeracji ateńskiej (Grecja) – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekraczania – Odpowiednie środki]

(2023/C 127/12)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Sentencja

1) Republika Grecka,

- uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy, poprzez przekraczanie w sposób systematyczny, trwający od 2010 r. do 2014 r. włącznie, rocznej wartości dopuszczalnej mającej zastosowanie do dwutlenku azotu (NO₂) w aglomeracji ateńskiej (EL 0003), oraz
- uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w związku z sekcją A załącznika XV do tej dyrektywy, a w szczególności, zobowiązaniu przewidzianemu polegającemu na tym, aby plany ochrony jakości powietrza określały odpowiednie działania, tak aby okres przekraczania tej dopuszczalnej wartości był jak najkrótszy, poprzez brak przyjęcia od dnia 11 czerwca 2010 r. odpowiednich środków w celu zagwarantowania przestrzegania rocznej wartości dopuszczalnej mającej zastosowanie do dwutlenku azotu (NO₂) w tej aglomeracji.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Strong Charon – Soluções de Segurança S.A./2045 – Empresa de Segurança S.A., FL

(Sprawa C-675/21 ⁽¹⁾, Strong Charon)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Przejęcie przedsiębiorstw – Ochrona praw pracowniczych – Dyrektywa 2001/23/WE – Zakres stosowania – Odmowa uznania przez przejmującego przejęcia umowy o pracę – Pojęcie „przejęcia” – Pojęcie „jednostki gospodarczej” – Brak stosunku umownego między zbywającym a przejmującym]

(2023/C 127/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Strong Charon – Soluções de Segurança S.A.

Druga strona postępowania kasacyjnego: 2045 – Empresa de Segurança S.A., FL

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów

należy interpretować w ten sposób, że:

brak stosunku umownego między zbywającym a przejmującym przedsiębiorstwo lub zakład lub część przedsiębiorstwa lub zakładu nie ma wpływu na wykazanie istnienia przejęcia w rozumieniu tej dyrektywy.

- 2) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23

należy interpretować w ten sposób, że:

zakresem stosowania tej dyrektywy nie może być objęta sytuacja, w której przedsiębiorstwo świadczące usługi, które na potrzeby jednego ze swoich klientów przydzieliło do tego ostatniego zespół złożony z określonej liczby pracowników, zostaje przez tego klienta zastąpione, w celu świadczenia takich samych usług, przez nowe przedsiębiorstwo świadczące usługi, przy czym – po pierwsze – to ostatnie przedsiębiorstwo przejmuje jedynie bardzo ograniczoną liczbę pracowników wchodzących w skład tego zespołu, zaś przejęci pracownicy nie dysponują szczególnymi umiejętnościami i szczególną wiedzą niezbędnymi do świadczenia usług na rzecz owego klienta, a – po drugie – nowy usługodawca nie przejmuje składników materialnych lub niematerialnych, które byłyby konieczne do zachowania ciągłości tych usług.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – IEF Service GmbH/HB

(Sprawa C-710/21 ⁽¹⁾, IEF Service)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 9 ust. 1 – Przedsiębiorstwo mające siedzibę w jednym państwie członkowskim i oferujące usługi w innym państwie członkowskim – Pracownik mający miejsce zamieszkania w tym innym państwie członkowskim – Praca wykonywana w państwie członkowskim siedziby pracodawcy i co drugi tydzień w państwie miejsca zamieszkania – Określenie państwa członkowskiego, którego instytucja gwarancyjna jest właściwa do wypłaty niezaspokojonych roszczeń płacowych]

(2023/C 127/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: IEF Service GmbH

Strona przeciwna: HB

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy

należy interpretować w ten sposób, że:

w celu określenia państwa członkowskiego, którego instytucja gwarancyjna jest właściwa do wypłaty należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników, należy uznać, że pracodawca, który jest niewypłacalny, nie wykonuje działalności na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich w rozumieniu tego przepisu, jeżeli umowa o pracę danego pracownika przewiduje, że zasadnicza część jego działalności oraz jego zwykłe miejsce pracy są zlokalizowane w państwie członkowskim siedziby pracodawcy, lecz – w równej proporcji swego czasu pracy – pracownik ten wykonuje zadania zdalnie z innego państwa członkowskiego, w którym ma główne miejsce zamieszkania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 19.4.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle – Niderlandy) – L. G./Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-745/21 ⁽¹⁾, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Dziecko nie urodzone w chwili składania wniosku o azyl))

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Rozporządzenie (WE) nr 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 6 ust. 1 – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka – Artykuł 16 ust. 1 – Osoba zależna – Artykuł 17 ust. 1 – Klauzula dyskrecjonalna – Wprowadzenie w życie przez państwo członkowskie – Obywatelka państwa trzeciego będąca w ciąży w chwili złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Małżeństwo – Małżonek korzystający z ochrony międzynarodowej w danym państwie członkowskim – Decyzja odmowna w sprawie rozpatrzenia wniosku i w sprawie przekazania wnioskodawczyni do innego państwa członkowskiego uznanego za odpowiedzialne za ten wniosek]

(2023/C 127/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L.G.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

należy interpretować w ten sposób, że:

nie znajduje on zastosowania, w sytuacji gdy istnieje stosunek zależności między wnioskodawcą ubiegającym się o ochronę międzynarodową a jego małżonkiem legalnie zamieszkującym w państwie członkowskim, w którym złożono wniosek o taką ochronę, lub między nieurodzonym dzieckiem tego wnioskodawcy i tym małżonkiem, który jest również ojcem tego dziecka.

- 2) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by ustawodawstwo państwa członkowskiego nakładało na właściwe organy krajowe, jedynie ze względu na najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka, obowiązek rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez obywatelkę państwa trzeciego, gdy w chwili składania wniosku była ona w ciąży, nawet jeśli kryteria określone w art. 7–15 tego rozporządzenia wskazują inne państwo członkowskie jako odpowiedzialne za ten wniosek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny

[Sprawa C-638/22 PPU ⁽¹⁾, Rzecznik Praw Dziecka i in. (Wstrzymanie orzeczenia zarządzającego powrót)]

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Urowadzenie dziecka za granicę – Konwencja haska z 1980 r. – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 11 – Wniosek lub pozew o powrót dziecka – Prawomocne orzeczenie zarządzające powrót dziecka – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące wstrzymanie z mocy prawa wykonania tego orzeczenia w wypadku zgłoszenia żądania przez określone organy krajowe]

(2023/C 127/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny

Przy udziale: M.C., Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Sentencja

Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przyznającym organom niemającym statusu sądu uprawnienie do uzyskania wstrzymania z mocy prawa, na okres co najmniej dwóch miesięcy, wykonania orzeczenia zarządzającego powrót wydanego na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r., bez konieczności uzasadnienia żądania tego wstrzymania.

(¹) Dz.U. C 482 z 19.12. 2022.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2022 r. w sprawie T-292/22, Pombo da Silva/Komisja, wniesione w dniu 6 września 2022 r. przez Gabriela Pombo da Silve

(Sprawa C-586/22 P)

(2023/C 127/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Gabriel Pombo da Silva (przedstawiciel: M. Chao Dobarro, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2023 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i nakazał stronie wnoszącej odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-705/21, Okan Balaban/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 listopada 2022 r. przez Okana Balabana

(Sprawa C-702/22 P)

(2023/C 127/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Okan Balaban (przedstawiciel: adwokat T. Schaaf)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał wnoszącemu odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 30 grudnia 2022 r. – „Solvay Sodi” AD / Zamestnik-predsedatel na Dyrżawna agencija „Dyrżawen rezerv i woennowremenni zapasi”

(Sprawa C-784/22)

(2023/C 127/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Solvay Sodi” AD

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedatel na Dyrżawna agencija „Dyrżawen rezerw i woennowremenni zapasi”

Pytania prejudycjalne

- 1) W wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, gdy przy uwzględnieniu konieczności wykonania swoich zobowiązań określonych w art. 3 dyrektywy [Rady 2009/119/WE ⁽¹⁾ z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych] państwa członkowskie wybrało nałożenie obowiązków dotyczących zapasów podmiotów gospodarczych, czy pojęcie „podmiotu gospodarczego” zawarte w art. 8 dyrektywy 2009/119 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono krajową spółkę, która w poprzednim roku kalendarzowym realizowała przywóz na terytorium państwa członkowskiego jednego z nośników energii określonych w załączniku A rozdział 3.4 do rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 ⁽²⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii] (w niniejszym wypadku koks naftowy), lecz który to nośnik energii spółka ta wykorzystuje wyłącznie jako paliwo, a nie wykorzystuje go jako surowca do wytwarzania produktów ropopochodnych, ani do sprzedaży na rynku ropy naftowej lub produktów ropopochodnych?
- 2) Jakie okoliczności powinno uwzględnić państwo członkowskie w swoich przepisach przy określaniu statusu danej osoby jako „podmiotu gospodarczego”, na który to podmiot nałożono obowiązki dotyczące zapasów? W szczególności czy przy określaniu statusu „podmiotu gospodarczego” w rozumieniu art. 8 dyrektywy 2009/119 państwo członkowskie powinno uwzględnić działalność gospodarczą spółki, w tym obejmowanie przez tę działalność przywozu, obrotu lub wykorzystywania konkretnego produktu ropopochodnego, aby nałożyć na tę spółkę obowiązek utrzymywania zapasów interwencyjnych tego produktu?
- 3) Jeśli w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy państwo członkowskie w wyraźnym przepisie ustawy (art. 2 ust. 1 ZZNN) wybrało ograniczenie rodzajów produktów ropopochodnych, z których można utworzyć, utrzymywać, odnowić, wykorzystywać, przywracać i kontrolować zapasy interwencyjne, jedynie do następujących czterech kategorii: 1. benzyny silnikowej, 2. olejów napędowych, materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie ropy i oleju napędowego do silników wysokoprężnych (Diesla), 3. ciężkiego oleju opałowego, 4. gazu ciekłego propan-butan, dopuszczalne jest – przy określaniu kręgu zobowiązanych podmiotów, na które nakłada się obowiązki w zakresie utrzymywania zapasów, będących podmiotami gospodarczymi, a także przy określaniu wysokości zapasów, które podmioty gospodarcze powinny utrzymywać – włączenie do tego kręgu przez państwo członkowskie podmiotów prowadzących działalność w zakresie przywozu innych (wszystkich pozostałych) produktów ropopochodnych, określonych w rozdziale 3.4 załącznika A do rozporządzenia nr 1099/2008?
- 4) Czy krajowe ustawodawstwo zobowiązujące podmiot gospodarczy, który nie przywozi, nie kupuje, nie sprzedaje, nie używa do wytwarzania i nie wykorzystuje w jakikolwiek inny sposób w ramach swojego wytwarzania określonego produktu ropopochodnego, w którym państwo członkowskie wybrało utrzymywanie zapasów interwencyjnych, poprzez które podmiot ten ma wykonać swój obowiązek określony w art. 3 dyrektywy 2009/119 (w niniejszym wypadku w odniesieniu do ciężkiego oleju opałowego) utworzenia zapasów właśnie tego produktu ropopochodnego (ciężkiego oleju opałowego), przy czym, aby wykonać swój obowiązek, podmiot gospodarczy jest zmuszony do uczestniczenia w nowym dla jego działalności gospodarczej rynku produktów ropopochodnych (w niniejszym wypadku na rynku ciężkiego oleju opałowego) i do utworzenia zapasów tych produktów, które nie są mu potrzebne i których nie wykorzystuje on w swojej działalności, jest zgodne z celem dyrektywy 2009/119 przewidzianym w art. 1, motywach 3, 17 i 33 oraz w art. 20 ust. 1 dyrektywy 2009/119 (nakładającym obowiązek państw członkowskich stworzenia warunków umożliwiających, by część lub wszystkie ich zapasy interwencyjne można było wprowadzić do obrotu szybko, skutecznie i w przejrzysty sposób), a także z art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Wolność prowadzenia działalności gospodarczej”)?
- 5) Czy krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane – na mocy którego na podmioty wprowadzające na bułgarski rynek nośniki energii inne niż paliwa ciekłe (konkretnie w niniejszym wypadku koks naftowy) nakłada się obowiązek utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych produktów ropopochodnych (paliw ciekłych takich jak olej opałowy/ciężki olej opałowy, benzyna, olej napędowy), za pomocą których podmioty te nie realizują działalności gospodarczej (nie dokonują przywozu, nie przetwarzają i nie wprowadzają do obrotu), nie mają zdolności utrzymywania zapasów interwencyjnych i wykonywania obowiązków związanych z tymi zapasami, są zmuszone do włączenia się i uczestniczenia na rynku produktów ropopochodnych, wypożyczając lub kupując takie produkty od innych podmiotów prawa prywatnego będących przedsiębiorstwami przemysłu naftowego – jest zgodne z podstawową zasadą swobodnego przepływu towarów w Unii Europejskiej, konkretnie z art. 30 i art. 34 TFUE[?]
- 6) Czy zapewniono przestrzeganie zasady proporcjonalności, a w szczególności wymogu zapewnienia równowagi między interesem ogólnym i interesem indywidualnym, w sytuacji gdy podmiot gospodarczy, który nie przywozi, nie kupuje, nie sprzedaje, nie używa do wytwarzania i nie wykorzystuje w jakikolwiek inny sposób w ramach swojego wytwarzania określonego produktu ropopochodnego (w niniejszym wypadku ciężkiego oleju opałowego), jest zobowiązany do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego produktu ropopochodnego w znacznych ilościach, które przekraczają całe średnie roczne zużycie tego produktu (ciężkiego oleju opałowego) w państwie członkowskim w jednym roku kalendarzowym, i aby wykonać ten obowiązek, nakłada się na ten podmiot gospodarczy obowiązek poniesienia znacznych wydatków, które zagrażają jego gospodarce oraz finansowej stabilności i skutkowałyby powstaniem poważnego ryzyka egzekucji z jego majątku?

- 7) Czy krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – zgodnie z którym zapasy interwencyjne tworzy się wyłącznie z niektórych rodzajów ciekłych produktów ropopochodnych (benzyny, nafty, oleju napędowego, oleju opałowego i gazu ciekłego propan-butan), lecz obowiązki utworzenia i utrzymywania zapasów nakłada się również na podmioty gospodarcze, które poprzez przywóz lub wewnątrzwspólnotowe nabycie wykorzystują inne rodzaje nośników energii w rozumieniu załącznika A rozdział 3.4 do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 (w niniejszym wypadku koks naftowy), i w ten sposób owe podmioty gospodarcze są zobowiązane utworzyć zapasy interwencyjne wskazanych w ustawie rodzajów produktów, lecz nie będą miały możliwości wykorzystywania w przyszłości tych zapasów interwencyjnych, ponieważ zapasy te nie zaliczają się do wykorzystywanych przez te podmioty nośników energii – jest zgodne z art. 1 w związku z art. 2 lit. i) i j), art. 3 ust. 1 i art. 20 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 2009/119?
- 8) Czy system kar mający zastosowanie przy naruszeniu krajowych przepisów ustanawiających obowiązki dotyczące zapasów interwencyjnych – zgodnie z którym przy naruszeniu obowiązków dotyczących zapasów podmiotów gospodarczych nakłada się karę majątkową w wysokości znacznej kwoty pieniężnej, naliczaną na podstawie liczby ton zapasów stanowiących przedmiot naruszenia, i to przed wydaniem przez sąd orzeczenia w przedmiocie zgodności z prawem danego aktu administracyjnego, w którym określono obowiązek zapewnienia zapasów interwencyjnych – jest zgodny z zasadą skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego skutku przewidzianą w preambule, w motywie 11, i w art. 21 dyrektywy 2009/119?

Czy państwo członkowskie powinno określić w krajowym systemie kar obowiązek właściwego organu związany z dokonaniem indywidualnej oceny każdego odrębnego wypadku naruszenia i przy określeniu wysokości konkretnej kary uwzględnić również wszystkie fakty i okoliczności mające znaczenie przy popełnieniu danego naruszenia, a także potencjalne skutki naruszenia przy uwzględnieniu celu ustawy, w tym okoliczność, że niewykonanie obowiązku utworzenia i magazynowania zapasów interwencyjnych wynika z braku zdolności magazynowania w państwie członkowskim określonych ilości danego produktu (ciężkiego oleju opałowego) i że, aby wykonać nałożony na niego obowiązek, podmiot gospodarczy jest zmuszony ponieść znaczne wydatki, zagrażające jego finansowej stabilności i stwarzające ryzyko egzekucji z jego majątku?

- (¹) Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz.U. 2009, L 265, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz.U. 2008, L 304, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 stycznia 2023 r. – FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

(Sprawa C-2/23, FL und KM Baugesellschaft i S)

(2023/C 127/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

Przy udziale: Zentrale Staatsanwaltschaft zur Verfolgung von Wirtschaftsstrafsachen und Korruption

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 (¹) z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 (²) z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tych przepisach ochrona oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych oraz pozyskanych z nich informacji ma skutek bezwzględny i obowiązuje także w stosunku do organów ścigania (prokuratur i sądów karnych), wobec czego oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar i propozycje ugodowe nie mogą być włączane do akt i wykorzystywane jako podstawa do dalszych czynności w postępowaniu przygotowawczym?

- 2) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że bezwzględna ochrona oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych (w rozumieniu pytania pierwszego) obejmuje również dokumenty i informacje z nich pozyskane, które podmiot wnioskujący o złagodzenie kary lub składający propozycję ugodową przedłożył w celu przedstawienia, uzasadnienia i udowodnienia treści oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar lub propozycji ugodowej?
- 3) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że nadają one bezwzględną skuteczność przewidzianej w tych przepisach ochronie oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych (i dokumentów w rozumieniu pytania drugiego) oraz pozyskanych z nich informacji, która obowiązuje w postępowaniu karnym – z jednej strony nawet wobec oskarżonych, którzy nie są autorami danego oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar lub propozycji ugodowej, a z drugiej strony wobec innych uczestników postępowania karnego, (w szczególności pokrzywdzonych dochodzących roszczeń cywilnych), wobec czego oskarżeni i pokrzywdzeni nie mogą uzyskać dostępu do oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar, propozycji ugodowych i przedłożonych w związku z nimi dokumentów ani do pozyskanych z nich informacji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. mająca na celu nadanie organom ochrony konkurencji państw członkowskich uprawnień w celu skuteczniejszego egzekwowania prawa i zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego (Dz.U. 2019, L 11, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 12 stycznia 2023 r. – FH/Conseil national de l'ordre des médecins**

(Sprawa C-8/23, Conseil national de l'ordre des médecins)

(2023/C 127/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FH

Strona pozwana: Conseil national de l'ordre des médecins

Strony zainteresowane: Ministère de la Santé et de la Prévention, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique

Pytanie prejudycjalne

Czy lekarz, który jest obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej i posiada dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lekarza specjalisty wydany w państwie członkowskim, o którym mowa w pkt 5.1.2 załącznika V do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (¹), może – jedynie na podstawie tego dokumentu – skorzystać w innym państwie członkowskim z przewidzianego w art. 21 tej dyrektywy systemu automatycznego uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, w sytuacji gdy posiada on dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji w zakresie podstawowego kształcenia medycznego wydany przez państwo trzecie, który został uznany jedynie przez państwo członkowskie, w którym uzyskał dyplom lekarza specjalisty, i który to dokument nie znajduje się wśród dokumentów, o których mowa w pkt 5.1.1 załącznika V do tej dyrektywy, a art. 25 [ust.] 4 owej dyrektywy uzależnia wydanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji lekarza specjalisty od posiadania jednego z tych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza w zakresie podstawowego poziomu wykształcenia zawodowego?

(¹) Dz.U. 2005, L 255, s. 22.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Osnabrück (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2023 r. – cdVet Naturprodukte GmbH/Niedersächsisches
Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)**

(Sprawa C-13/23, cdVet Naturprodukte)

(2023/C 127/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Osnabrück

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: cdVet Naturprodukte GmbH

Strona przeciwna: Niedersächsisches Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 3 ust. 1 lit. a), art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 1 lit. a), ust. 2 i 5, które w przypadku braku zezwolenia nakładają generalny zakaz obrotu dodatkami paszowymi oraz ich stosowania i przetwarzania bez uwzględnienia okoliczności konkretnego przypadku, jest zgodne z zasadą proporcjonalności ustanowioną w art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych w świetle swobody prowadzenia działalności gospodarczej, która jest chroniona na podstawie art. 16 Karty oraz prawa własności na podstawie art. 17 ust. 1 Karty?
- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, w wyniku czego rozporządzenie (WE) nr 1831/2003, w szczególności jego art. 3 ust. 1 lit. a), art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 10 ust. 1 lit. a), ust. 2 i 5, musiałyby być stosowane bez ograniczeń: Czy stosowany przez skarżącą jako dodatek paszowy wyciąg, który zgodnie z kartą specyfikacji produktu poddostawcy jest wytwarzany z pestek i skórki grejpfruta i opisany w tej karcie jako wyciąg z pestek grejpfruta (dokładnie: wyciąg z pestek grejpfruta S) jest (w każdym razie również) substancją „wyciąg z grejpfruta CoE 140” wymienioną w art. 2 pkt 3 rozporządzenia (UE) nr 2021/758 ⁽²⁾ w związku z załącznikiem I rozdział I.A część 1 do tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. 2003, L 268, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/758 z dnia 7 maja 2021 r. w sprawie statusu niektórych produktów jako dodatków paszowych objętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w sprawie wycofania z obrotu niektórych dodatków paszowych (Dz.U. 2021, L 162, s. 5).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa
(Łotwa) w dniu 19 stycznia 2023 r. – SIA Citadeles nekustamie īpašumi/Valsts ieņēmumu dienests**

(Sprawa C-22/23, Citadeles nekustamie īpašumi)

(2023/C 127/23)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Citadeles nekustamie īpašumi

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „podmiot świadczący usługi na rzecz spółek”, o którym mowa w art. [3] pkt 7 lit. c) dyrektywy 2015/849⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do odrębnej usługi, która nie wynika z transakcji obejmującej najem nieruchomości będącej własnością wynajmującego, ani nie jest z nią związana, niezależnie od tego, czy [wynajmujący] wyraził zgodę na to, aby najemca wpisał wynajętą nieruchomość do rejestru handlowego jako swoją siedzibę i dokonywał w niej transakcji?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy pojęcie „podmiot świadczący usługi na rzecz spółek”, o którym mowa w art. [3] pkt 7 lit. c) dyrektywy 2015/849, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy nieruchomość zostaje wynajęta przez osobę fizyczną, należy stosować wobec niej te same wymogi, co w przypadku osoby prawnej lub porozumienia prawnego, niezależnie od okoliczności faktycznych, jak np. liczby nieruchomości posiadanych i wynajętych przez osobę fizyczną, od okoliczności, że działalność w postaci najmu nieruchomości nie jest związana z działalnością gospodarczą, czy też od innych okoliczności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. 2015, L 141, s. 73).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 26 stycznia 2023 r. – AV, BT, CV, DW/Ministero della Giustizia

(Sprawa C-41/23, Peigli⁽¹⁾)

(2023/C 127/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AV, BT, CV, DW

Druga strona postępowania: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88⁽²⁾ i klauzulę 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje w odniesieniu do sędziów honorowych i zastępców prokuratorów honorowych prawa do wypłaty dodatku za okres urlopu wiążący się z zawieszeniem działalności zawodowej oraz do obowiązkowego zabezpieczenia społecznego i ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych?
- 2) Czy klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym stosunek pracy na czas określony sędziów honorowych, który można określić jako stosunek służbowy, a nie stosunek zatrudnienia w administracji publicznej, w odniesieniu do którego przewidziano system oparty na pierwotnym akcie mianowania i jednym późniejszym ponownym mianowaniu, może być wielokrotnie przedłużany w drodze ustaw państwowych, w braku skutecznych i odstraszających sankcji oraz w braku możliwości przekształcenia tych stosunków w umowy o pracę na czas nieokreślony w administracji publicznej, w sytuacji faktycznej, która mogła wywołać korzystne skutki wyrównawcze w sferze prawnej adresatów, których służba była w sposób zasadniczy automatycznie przedłużana na kolejny okres?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 31 stycznia 2023 r. – Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala/Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

(Sprawa C-46/23, Újpesti Polgármesteri Hivatal)

(2023/C 127/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala

Druga strona postępowania: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 58 ust. 2, w szczególności lit. c), d) i g), ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że krajowy organ nadzorczy, wykonując swoje uprawnienia naprawcze, może nakazać administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu usunięcie danych osobowych przetwarzanych niezgodnie z prawem nawet bez wyraźnego żądania osoby, której dane dotyczą, na podstawie art. 17 ust. 1 RODO?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, że organ nadzorczy może nakazać administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu usunięcie danych osobowych przetwarzanych niezgodnie z prawem nawet bez żądania osoby, której dane dotyczą, czy może on tego dokonać niezależnie od tego, czy dane osobowe zostały uzyskane od osoby, której dane dotyczą, czy też nie zostały od niej uzyskane?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 1 lutego 2023 r. – Alajärven Sähkö Oy i in., Elenia Verkko Oyj/Energiavirasto

(Sprawa C-48/23, Alajärven Sähkö i in.)

(2023/C 127/26)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alajärven Sähkö Oy i in., Elenia Verkko Oyj

Druga strona postępowania: Energiavirasto

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakie uzasadnienie należy przytoczyć i uwzględnić przy ocenie kwestii, w jakich sytuacjach dochodzi do ingerencji w kluczowe uprawnienia i obowiązki regulacyjne krajowego organu regulacyjnego w sposób, który narusza niezależność krajowego organu regulacyjnego w myśl art. 57 ust. 4 i 5 dyrektywy w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽¹⁾, a w jakich sytuacjach chodzi o ogólne wytyczne, niezwiązane z uprawnieniami i obowiązkami regulacyjnymi w rozumieniu art. 59 dyrektywy w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej?

- 2) Czy zmianę przepisów krajowych w sposób przedstawiony powyżej (pkt 13, 14, 16 i 17 oraz w szczególności pkt 36–41 niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym), której celem było wpłynięcie na ceny dystrybucji energii elektrycznej w sposób przedstawiony na etapie prac przygotowawczych nad zmianą ustawy poprzez dokonanie w krajowej ustawie o rynku energii elektrycznej zmian dotyczących otoczenia regulacyjnego dla operatorów systemów, które to zmiany same w sobie nie stanowiły wprowadzie bezpośredniej ingerencji ani w taryfy przesyłowe lub dystrybucyjne, ani w metody ich obliczania, ale wskutek których krajowy organ regulacyjny musiał zmienić stosowane przez siebie metody kontroli w środku okresu kontrolnego, należy uznać za zgodną z art. 57 ust. 4 i 5 dyrektywy w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej w odniesieniu do wymogu niezależności organu regulacyjnego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. 2019, L 158, s. 125).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa)
w dniu 1 lutego 2023 r. – AZ, 1Dream OÜ, Produkttech Engineering AG, BBP, Polaris Consulting
Ltd/Latvijas Republikas Saeima**

(Sprawa C-49/23, 1Dream *si in.*)

(2023/C 127/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AZ, 1Dream OÜ, Produkttech Engineering AG, BBP, Polaris Consulting Ltd

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Saeima

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe, na podstawie którego sąd krajowy rozstrzyga w przedmiocie konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa w odrębnym postępowaniu dotyczącym mienia uzyskanego niezgodnie z prawem, które to postępowanie toczy się niezależnie od głównego postępowania karnego jeszcze przed stwierdzeniem popełnienia przestępstwa i przed uznaniem danej osoby za winną jego popełnienia, i które to uregulowanie jednocześnie przewiduje konfiskatę na podstawie materiałów pochodzących z akt sprawy karnej, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2014/42 (¹), w szczególności jej art. 4, i decyzji ramowej 2005/212 (²), w szczególności jej art. 2?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, że pojęcie „nakaz konfiskaty” w rozumieniu dyrektywy 2014/42, w szczególności jej art. 8 ust. 6 zdanie drugie, obejmuje nie tylko orzeczenia sądowe stwierdzające, że mienie zostało uzyskane niezgodnie z prawem i nakazujące jego konfiskatę, lecz także orzeczenia kończące postępowanie dotyczące mienia uzyskanego niezgodnie z prawem?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy uregulowanie, które nie przewiduje prawa osób związanych z mieniem do zaskarżenia nakazów konfiskaty, jest zgodne z art. 47 karty i art. 8 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy 2014/42?
- 4) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby sąd konstytucyjny państwa członkowskiego, który rozpatruje skargę konstytucyjną na uregulowanie krajowe uznane za niezgodne z prawem Unii, stwierdził, że zastosowanie ma zasada pewności prawa i że skutki prawne tego uregulowania zostają tymczasowo utrzymane w mocy do chwili ustalonej w orzeczeniu sądu konstytucyjnego jako chwila, od której sporny przepis przestanie wywierać skutki?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 127, s. 39).

(²) Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz.U. 2005, L 68, s. 49).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 31 stycznia 2023 r. – B.E. Srl, Play Game Srl, Coral Srl/Ministero dell'Economia e delle
Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli**

(Sprawa C-50/3, B.E. i Play Game)

(2023/C 127/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące środek odwoławczy: B.E. Srl, Play Game Srl, Coral Srl

Druga strona postępowania: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wskazane powyżej przepisy krajowe naruszają europejską swobodę przedsiębiorczości i wolność prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie, w jakim: i) wprowadzają podwyższenia opłaty bez uwzględnienia oceny wielkości przedsiębiorstwa; ii) zobowiązują do zaakceptowania przedłużenia koncesji i wspomnianego podwyższenia opłaty, a sytuację tę pogarsza zakaz przenoszenia lokali, jako nieuzasadniony warunek udziału w późniejszych przetargach, które również są bezterminowo odraczane?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, wątpliwe jest, czy można uznać, że powyższe ograniczenie jest uzasadnione podnoszonym istnieniem nadrzędnych względów interesu ogólnego, które miałyby wynikać z potrzeby zrównania w czasie terminów rozpoczęcia postępowań przetargowych.
- 3) Gdyby jednak stwierdzono istnienie nadrzędnych względów interesu ogólnego, to czy mimo to dochodziłoby do naruszenia: i) zasady proporcjonalności, ze względu na to, że środek ograniczający nie jest właściwy, odpowiedni i proporcjonalny w ścisłym znaczeniu w stosunku do formalnie wskazanego celu publicznego; ii) zasady konkurencji na rynku, z uwagi na to, iż decyzja o przedłużeniu koncesji i odroczeniu rozpoczęcia przetargów uniemożliwia podmiotom gospodarczym działającym w tym sektorze korzystanie z wolności prowadzenia działalności gospodarczej, chociażby w zakresie niezbędnego prognozowania i planowania działalności?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta
förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lutego 2023 r. – Skatteverket/Digital Charging Solutions
GmbH**

(Sprawa C-60/23, Digital Charging Solutions)

(2023/C 127/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Skatteverket

Druga strona postępowania: Digital Charging Solutions GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie na rzecz użytkownika pojazdu elektrycznego polegające na ładowaniu pojazdu w punkcie ładowania stanowi dostawę towarów w rozumieniu art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 dyrektywy VAT (¹)?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy wówczas przyjąć, że taka dostawa ma miejsce na wszystkich etapach łańcucha transakcji, w którym uczestniczy przedsiębiorstwo pośredniczące, jeżeli każdy etap tego łańcucha transakcji jest uregulowany umową, ale tylko użytkownik pojazdu jest uprawniony do podejmowania decyzji co do kwestii takich jak ilość, data zakupu i miejsce ładowania, a także sposób wykorzystania energii elektrycznej?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. UE 2006, L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings i in./Komisja, oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lutego 2023 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-71/23 P)

(2023/C 127/30)

Języki postępowania: niemiecki i angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: B. Fodda, J.-L. Carré, G. Bain, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Cinkarna Metalurško-kemična Industrija Celje d.d. (Cinkarna Celje d.d.), Evonik Operations GmbH, Kronos Titan GmbH, Precheza a. s., Tayca Corp., Tronox Pigments (Holland) BV, Venator Germany GmbH, Brillux GmbH & Co. KG, Daw SE, Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau, Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung, TIGER Coatings GmbH & Co. KG, Europejska Rada Przemysłu Chemicznego – European Chemical Industry Council (Cefic), Europejska Rada Malarstwa, Farb Drukarskich i Kolorów dla Artystów (CEPE), British Coatings Federation Ltd (BCF), American Coatings Association, Inc. (ACA), Mytilineos SA, Delfi-Distomon Anonymos Metalleytiki Etaireia, Sto SE & Co. KGaA, Rembrandtin Coatings GmbH, Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Słowenii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings i in./Komisja, oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja;
- rozstrzygnięcie sporu i oddalenie skarg wniesionych w pierwszej instancji przez CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Brillux GmbH & Co. KG i Daw SE w sprawach T-279/20, T-283/20 i T-288/20 lub, jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia, przekazanie spraw Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Brillux GmbH & Co. KG i Daw SE kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania rząd francuski podnosi cztery zarzuty:

Zarzut pierwszy: uznając badanie Heinricha za „badanie rozstrzygające”, Sąd, po pierwsze, przeinaczył przedstawione mu dowody, a po drugie, naruszył prawo, ponieważ naruszył zasady ustanowione w rozporządzeniu nr 1272/2008 dotyczące klasyfikacji substancji jako substancji rakotwórczych, a mianowicie zasadę oceny mocy dowodowej danych i badanie wszystkich innych istotnych informacji w celu zaklasyfikowania do różnych kategorii zagrożenia substancji o właściwościach rakotwórczych dla ludzi.

Zarzut drugi: Sąd przekroczył granice kontroli sądowej, wykraczając poza ocenę oczywistego błędu i zastępując własną oceną ocenę Komitetu ds. Oceny Ryzyka Europejskiej Agencji Chemikaliów.

Zarzut trzeci: Sąd uchybił ciążącemu na nim obowiązкови uzasadnienia.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo, uznając, że pkt 3.6.2.2.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby daną substancję można było uznać za substancję, która ma naturalne właściwości rakotwórcze, jeżeli zagrożenie rakotwórcze związane z tą substancją pojawia się w przypadku pewnej ilości cząstek.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).

**Odwwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie
T-182/21, PKK/Rada, wniesione w dniu 10 lutego 2023 r. przez Kurdistan Workers' Party (PKK)**

(Sprawa C-72/23 P)

(2023/C 127/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Partia Pracujących Kurdystanu (PKK) (przedstawiciele: adwokaci A.M. van Eik, T. Buruma)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- połączenie niniejszego odwołania z odwołaniem wniesionym pod numerem C-44/23 P;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-182/21;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania i stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/142⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138⁽²⁾ z dnia 5 lutego 2021 r.; decyzji Rady (WPZiB) 2021/1192⁽³⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/1188⁽⁴⁾ z dnia 19 lipca 2021 r.; oraz decyzji Rady (WPZiB) 2022/152⁽⁵⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/147⁽⁶⁾ z dnia 3 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim akty te dotyczą PKK (inne nazwy: „KADEK”, „KONGRA-GEL”);
- obciążenie Rady kosztami postępowania wszczętego przez wnoszącą odwołanie w ramach niniejszego odwołania oraz w sprawie T-182/21 wraz z odsetkami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył prawo w następujących kwestiach:

1. Sąd naruszył prawo w odniesieniu do art. 1 ust. 3 akapit pierwszy wspólnego stanowiska 2001/931⁽⁷⁾ (zwanego dalej „WS 931”) w szczególności w odniesieniu do wykładni „celów” i jego zastosowania w niniejszej sprawie. Sąd błędnie uznał, że należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia art. 1 ust. 3 CP 931.

2. Sąd błędnie orzekł, że Rada mogła oprzeć się na decyzji ministra spraw wewnętrznych Zjednoczonego Królestwa z dnia 29 marca 2001 r. (zwanej dalej „decyzją Zjednoczonego Królestwa z 2001 r.”) jako decyzji opartej na art. 1 ust. 4 WS 931, ponieważ nie jest jasne, czy okoliczności wskazane w uzasadnieniu decyzji Zjednoczonego Królestwa z 2001 r. leżały u podstaw tej decyzji, ponieważ okoliczności te stały się nieaktualne i nie pozwalają na stwierdzenie, że wnosząca odwołanie jest grupą terrorystyczną w rozumieniu tego artykułu. Sąd błędnie uznał, że należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia art. 1 ust. 3 i art. 1 ust. 4 WS 931 w zakresie, w jakim sporne środki zostały oparte na decyzji Zjednoczonego Królestwa z 2001 r.
3. Sąd błędnie orzekł, że dokonany przez Radę przegląd spełniał obowiązki wynikające z art. 1 ust. 6 WS 931 oraz że należy oddalić zarzut wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym art. 1 ust. 6 został naruszony przez Radę.
4. Sąd naruszył prawo w odniesieniu do zasady proporcjonalności i błędnie zastosował ją w niniejszej sprawie.
5. Sąd błędnie uznał, że Rada dopełniła obowiązku uzasadnienia.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2021/142 z dnia 5 lutego 2021 r. w sprawie aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/CFSP w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2020/1132 (Dz.U. 2021, L 43, s. 14).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2021/138 z dnia 5 lutego 2021 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/1128 (Dz.U. 2021, L 43, s. 1).
- (³) Decyzja Rady (WPZiB) 2021/1192 z dnia 19 lipca 2021 r. dotycząca aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/CFSP w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2021/142 (Dz.U. 2021, L 258, s. 42).
- (⁴) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2021/1188 z dnia 19 lipca 2021 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/138 (Dz.U. 2021, L 258, s. 14).
- (⁵) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/152 z dnia 3 lutego 2022 r. w sprawie aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/CFSP w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2021/1192 (Dz.U. 2022, L 25, s. 13).
- (⁶) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/147 z dnia 3 lutego 2022 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1188 (Dz.U. 2022, L 25, s. 1).
- (⁷) Wspólne stanowisko z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 93).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings
i in./Komisja oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja, wniesione w dniu 14 lutego
2023 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-82/23 P)

(2023/C 127/32)

Języki postępowania: niemiecki i angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude, R. Lindenthal i M. Noll-Ehlers, w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Cinkarna Metalurško-kemična Industrija Celje d.d. (Cinkarna Celje d.d.), Evonik Operations GmbH, Kronos Titan GmbH, Precheza a.s., Tayca Corp., Tronox Pigments (Holland) BV, Venator Germany GmbH, Brillux GmbH & Co. KG, Daw SE, Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau, Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung, TIGER Coatings GmbH & Co. KG, Europejska Rada Przemysłu Chemicznego [Conseil Européen de l'Industrie Chimique – European Chemical Industry Council (Cefic)], Europejska Rada Malarstwa, Farb Drukarskich i Kolorów dla Artystów [Conseil Européen de l'Industrie des Peintures, des Encres d'Imprimerie et des Couleurs d'Art – The European Council of the Paint, Printing Ink, and Artist's Colours Industry (CEPE)], British Coatings Federation Ltd (BCF), American Coatings Association, Inc. (ACA), Mytilineos SA, Delfi-Distomon Anonymos Metallayitiki Etaireia, Sto SE & Co. KGaA, Rembrandtin Coatings GmbH, Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Słowenii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Komisja wnosi o

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 listopada 2022 r. w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20, CWS Powder Coatings i in./Komisja oraz w sprawie T-283/20, Billions Europe i in./Komisja,
- oddalenie zarzutu drugiego, pierwszej i piątej części zarzutu siódmego oraz zarzutu ósmego w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20 oraz pierwszego zarzutu w sprawie T-283/20,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia zarzutów, które nie zostały jeszcze rozpatrzone, oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowania w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez zniekształcenie dowodów, którymi dysponował, dochodząc do wniosku, że Komitet ds. Oceny Ryzyka („RAC”) Europejskiej Agencji Chemikaliów oraz Komisja popełniły oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do wiarygodności i dopuszczalności badania Heinricha i in. z 1995 r. (zwanego dalej „badaniem Heinricha”).

Po drugie, Sąd naruszył prawo, zastępując własną oceną ocenę dokonaną przez RAC i Komisję, stwierdzając, że RAC nie uwzględnił wszystkich istotnych czynników przy obliczaniu przeciążenia płuc w badaniu Heinricha.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że zaskarżona klasyfikacja i oznakowanie nie dotyczy substancji, która ma naturalne właściwości rakotwórcze.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2022 r. w sprawie T-769/21, Euranimi/Komisja, wniesione w dniu 17 lutego 2023 r. przez European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi)

(Sprawa C-95/23 P)

(2023/C 127/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) (przedstawiciele: V. Villante, D. Rovetta, M. Campa, avvocati, P. Gjortler, advokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszego odwołania;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia i uznanie skargi wniesionej przez EURANIMI za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu zbadania zasadności skargi wniesionej przez EURANIMI;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami prawnymi niniejszego odwołania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi trzy główne zarzuty:

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa w zakresie wykładni art. 263 ust. 4 TFUE, a w szczególności wymogu „bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania”. Błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa w zakresie wykładni ostatniej części art. 263 ust. 4 TFUE oraz wymogu i pojęcia aktu regulacyjnego, który nie pociąga za sobą środków wykonawczych. Błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych i przeinaczenie dowodów.

Zarzut trzeci: Błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych i przeinaczenie dowodów.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-143/20, PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo/Komisja, wniesione w dniu 24 lutego 2023 r. przez PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo

(Sprawa C-112/23 P)

(2023/C 127/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PT Pelita Agung Agrindustri, PT Permata Hijau Palm Oleo (przedstawiciele: F. Graafsma i J. Cornelis, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, European Biodiesel Board (EBB)

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2092 z dnia 28 listopada 2019 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej poniesionymi przez wnoszących odwołanie kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem; lub, tytułem żądania ewentualnego,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- postanowienie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem oraz postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu sześć zarzutów.

Po pierwsze, Sąd w zaskarżonym wyroku dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) i przeinaczył dowody, stwierdzając wystąpienie istotnego tłumienia cen.

Po drugie, Sąd w zaskarżonym wyroku dokonał błędnej wykładni ustaleń zawartych w sprawozdaniu zespołu orzekającego Światowej Organizacji Handlu (WTO) zatytułowanym „Unia Europejska – Środki antydumpingowe w odniesieniu do biodiesla pochodzącego z Indonezji”, przyjętym w dniu 25 stycznia 2018 r. (WT/DS 480/R), lub – jak wnoszący odwołanie podnoszą posiłkowo – nie uwzględnił tych ustaleń.

Po trzecie, Sąd w zaskarżonym wyroku dokonał błędnej wykładni ustaleń zawartych w sprawozdaniu zespołu orzekającego WTO zatytułowanym „Chiny – Środki antydumpingowe i wyrównawcze w odniesieniu do brojlerów ze Stanów Zjednoczonych”, przyjętym w dniu 2 sierpnia 2013 r. (WT/DS 427/R), a także innych istotnych orzeczeń WTO i orzeczeń unijnych.

Po czwarte, Sąd w zaskarżonym wyroku dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że obliczenie podcięcia cenowego, które nie uwzględnia 45 % sprzedaży przemysłu Unii, jest zgodne z prawnym wymogiem analizy opartej na obiektywnym badaniu i konkretnych dowodach.

Po piąte, Sąd w zaskarżonym wyroku przeinaczył dowody, stwierdzając, że subsydia w ramach systemu Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych nie były udzielane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

Po szóste, Sąd w zaskarżonym wyroku błędnie zrozumiał argument wnoszących odwołanie i dokonał nieprawidłowej wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 317, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. 2016, L 176, s. 55.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie
T-127/21, Swissgrid/Komisja, wniesione w dniu 28 lutego 2023 r. przez Swissgrid AG**

(Sprawa C-121/23 P)

(2023/C 127/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Swissgrid AG (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen i V. Lefever)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- oddalenie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję i uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty;
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, stosując błędne kryterium prawne w celu ustalenia, czy decyzja zawarta w piśmie z dnia 17 grudnia 2020 r. podpisanym przez dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Energii Komisji (zwanym dalej „zaskarżoną decyzją”) stanowi akt zaskarżalny w rozumieniu art. 263 TFUE.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że art. 1 ust. 6 i 7 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące bilansowania ⁽¹⁾ nie przyznają wnoszącej odwołanie praw, na które zaskarżona decyzja może mieć wpływ.

Zarzut trzeci: zaskarżone postanowienie jest niewystarczająco uzasadnione, aby potwierdzić decydujący wniosek, że art. 1 ust. 7 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195 nie przyznaje wnoszącej odwołanie żadnych praw.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 312, s. 6.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Austrian Power Grid i in./ACER

(Sprawa T-606/20) ⁽¹⁾

[Energia – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Ramy wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną – Procedura określenia warunków i metod – Odrzucenie wspólnej propozycji operatorów systemów – Kompetencje ACER – Naruszenie prawa – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 127/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Austrian Power Grid AG (Wiedeń, Austria) oraz siedem pozostałych skarżących, których nazwy są wymienione w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokat M. Levitt oraz B. Byrne i D. Jubrail, solicitors)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) (przedstawiciele: adwokat E. Ameye oraz A. Tellidou i E. Tremmel, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Odwoławczej Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) z dnia 16 lipca 2020 r. utrzymującej w mocy decyzję ACER 02/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną (zwanej dalej „platformą aFRR” – z ang. automatic Frequency Restoration Reserve) i oddalającej ich odwołania w sprawie A-001-2020 (skonsolidowanej) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), w zakresie, w jakim decyzja ta ich dotyczy, a także o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji 02/2020 i art. 3 ust. 3 i ust. 4 lit. b), art. 4 ust. 6, art. 6, art. 11 ust. 1 lit. c) i art. 12 ram wdrażania dla platformy aFRR przewidzianych w załączniku I do decyzji 02/2020.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Austrian Power Grid AG i pozostałe skarżące, których nazwy są wymienione w załączniku, zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 30.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Austrian Power Grid i in./ACER(Sprawa T-607/21) ⁽¹⁾

[Energia – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Ramy wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją nieautomatyczną – Procedura określenia warunków i metod – Odrzucenie wspólnej propozycji operatorów systemów – Kompetencje ACER – Naruszenie prawa – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 127/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Austrian Power Grid AG (Wiedeń, Austria) oraz siedem pozostałych skarżących, których nazwy są wymienione w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokat M. Levitt oraz B. Byrne i D. Jubrail, solicitors)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) (przedstawiciele: adwokat E. Ameye oraz A. Tellidou i E. Tremmel, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) z dnia 16 lipca 2020 r. utrzymującej w mocy decyzję ACER 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją nieautomatyczną (zwanej dalej „platformą mFRR” – z ang. manual Frequency Restoration Reserve) i oddalającej ich odwołania w sprawie A-002–2020 (skonsolidowanej), w zakresie, w jakim decyzja ta ich dotyczy, a także o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji 03/2020 i art. 3 ust. 3 i ust. 5 lit. b), art. 4 ust. 6, art. 11 ust. 1 lit. c) i art. 12 ram wdrażania dla platformy mFRR przewidzianych w załączniku I do decyzji 03/2020.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Austrian Power Grid AG i pozostałe skarżące, których nazwy są wymienione w załączniku, zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 30.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands)/Komisja(Sprawa T-742/20) ⁽¹⁾

[Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie mankozeb – Nieodnowienie zatwierdzenia – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 844/2012 – Procedura oceny wniosku o odnowienie zatwierdzenia substancji czynnej – Wyznaczenie nowego państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy z powodu wystąpienia z Unii byłego państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Oczywisty błąd w ocenie – Procedura zharmonizowanej klasyfikacji i oznakowania – Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 – Uzasadnione oczekiwania]

(2023/C 127/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPL Europe Ltd (Warrington, Zjednoczone Królestwo), Indofil Industries (Netherlands) BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Dawes, G. Koleva i F. Castilla Contreras, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/2087 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej mankozeb, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2020, L 423, s. 50).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) UPL Europe Ltd i Indofil Industries (Netherlands) BV pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania dotyczącego niniejszej skargi.
- 3) Indofil Industries (Netherlands) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w ramach postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Aquind i in./ACER

(Sprawa T-492/21) ⁽¹⁾

[Energia – Właściwość ACER – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Naruszenie prawa – Artykuł 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/943 – Artykuł 92 umowy o wystąpieniu – System wyłączeń ad hoc ustanowiony w art. 308 i załączniku 28 do Umowy o handlu i współpracy]

(2023/C 127/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Aquind Energy Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Aquind SAS (Rouen, Francja) (przedstawiciele: S. Goldberg, solicitor, i adwokat E. White)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (przedstawiciele: P. Martinet i E. Tremmel, pełnomocnicy, których wspierał adwokat B. Creve)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Tamás i O. Denkov, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Lo Monaco, L. Vétillard i É. Sitbon, pełnomocnicy)

Przedmiot

W opartej na art. 263 TFUE skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) z dnia 4 czerwca 2021 r. dotyczącej wniosku o przyznanie zwolnienia dotyczącego elektroenergetycznego połączenia międzysystemowego łączącego systemy przesyłowe energii elektrycznej ze Zjednoczonego Królestwa i Francji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Aquind Ltd, Aquind SAS, Aquind Energy Sàrl i Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) pokrywają własne koszty.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 27.9.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Belaeronavigatsia/Rada

(Sprawa T-536/21) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające podjęte w związku z sytuacją na Białorusi – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie i pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Pojęcie „osoby odpowiedzialnej za represjonowanie” – Błąd w ocenie – Proporcjonalność]

(2023/C 127/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Belaeronavigatsia (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat M. Michalauskas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Meyer i S. Van Overmeire, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito i M. Carpus Carcea, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/1001 z dnia 21 czerwca 2021 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi (Dz.U. 2021, L 219 I, s. 67), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/999 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. 2021, L 219 I, s. 55), decyzji Rady (WPZiB) 2022/307 z dnia 24 lutego 2022 r. w sprawie zmiany decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi (Dz.U. 2022, L 46, s. 97) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/300 z dnia 24 lutego 2022 r. w sprawie wykonania art. 8a rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi (Dz.U. 2022, L 46, s. 3) w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Belaeronavigatsia pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 422 z 18.10.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Mostostal/EUIPO – Polimex – Mostostal (MOSTOSTAL)(Sprawa T-684/21) ⁽¹⁾**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy MOSTOSTAL – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]**

(2023/C 127/41)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Mostostal S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: C. Saettel i K. Krawczyk, adwokaci)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem:* Polimex – Mostostal S. A. (Warszawa) (przedstawiciele: J. Kubalski, K. Szczudlik i M. Hyży, adwokaci)**Przedmiot**

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 30 lipca 2021 r. (sprawa R 2508/2019-5).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 30 lipca 2021 r. (sprawa R 2508/2019-5).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Mostostal S.A.
- 3) Polimex – Mostostal S.A. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – LG Electronics/EUIPO – ZTE Deutschland (V10)(Sprawa T-741/21) ⁽¹⁾**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy V10 – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie alfanumeryczne – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]**

(2023/C 127/42)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: M. Bölling, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem:* ZTE Deutschland GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: T.M. Müller i C. Sauerborn, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 września 2021 r. (sprawa R 2101/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) LG Electronics, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL)

(Sprawa T-8/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy carl touch – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 127/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Topcart GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: M. Hoffmann, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i T. Klee, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Carl International (Limonest, Francja)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 października 2021 r. (sprawa R 2561/2018-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Topcart GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Asesores Comunitarios/Komisja**(Sprawa T-77/22) ⁽¹⁾**

[Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące planu odbudowy i zwiększania odporności przedstawionego Komisji przez państwo członkowskie – Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony polityki finansowej, pieniężnej lub gospodarczej Unii lub państwa członkowskiego]

(2023/C 127/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Asesores Comunitarios, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Monrabà Bagan)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Spina, T. Adamopoulos i M. Burón Pérez, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Gavela Llopis i L. Aguilera Ruiz, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 grudnia 2021 r. odmawiającej jej dostępu do niektórych dokumentów pochodzących od Królestwa Hiszpanii, o który wystąpiła na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Asesores Comunitarios, SL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Bambu Sales/EUIPO (BAMBU)**(Sprawa T-82/22) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BAMBU – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 127/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bambu Sales, Inc. (Secaucus, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: T. Stein, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i T. Frydendahl, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 16 grudnia 2021 r. (sprawa R 1702/2020-1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 16 grudnia 2021 r. (sprawa R 1702/2020-1) w zakresie, w jakim dotyczy ona następujących towarów: e-papierosy do przyjmowania i wdychania tytoniu i innych substancji na bazie ziół; e-papierosy, mianowicie papierosy elektroniczne, i e-papierosy dla palaczy do stosowania jako alternatywa dla tradycyjnych papierosów; wkłady do e-papierosów dla palaczy sprzedawane puste; gilotynki do cygar; papierosy elektroniczne; cygara elektroniczne; papierosy elektroniczne; wkłady do napełniania do papierosów elektronicznych sprzedawane puste; cygara elektroniczne; części fajek wodnych, a mianowicie rurki; buteleczki na gaz płynny do zapalniczek; artykuły dla palaczy, mianowicie metalowe kieszonkowe pojemniki z pokrywką na niedopałki papierosów; środki do czyszczenia fajek tytoniowych; środki do czyszczenia fajek do palenia.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Bambu Sales, Inc. i EUIPO pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Rimini Street/EUIPO (OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT)

(Sprawa T-204/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 127/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rimini Street, Inc. (Las Vegas, Newada, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: E. Ratjen, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Śliwińska i T. Frydendahl, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 lutego 2022 r. (sprawa R 1389/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rimini Street, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 7.6.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Freixas Montplet i in./Komitet Regionów**(Sprawa T-260/22) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2021) – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście urzędników kwalifikujących się do uzyskania awansu – Data oceny stażu w grupie zaszerzegowania – Artykuł 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania]

(2023/C 127/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: David Freixas Montplet (Berchem-Sainte-Agathe, Belgia), Gustavo López Cutillas (Woluwe-Saint-Pierre, Belgia), Valeria Schirru (Bruksela, Belgia), Svetlozar Andreev (Bruksela) (przedstawiciele: L. Levi i P. Baudoux, adwokaci)

Strona pozwana: Komitet Regionów (przedstawiciel: B. Rentmeister, pełnomocnik)

Przedmiot

W skargach opartych na art. 270 TFUE skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności listy sporządzonej przez Komitet Regionów urzędników kwalifikujących się do uzyskania awansu w ramach postępowania w sprawie awansu (2021) w zakresie, w jakim na tej liście nie umieszczono ich nazwisk.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) David Freixas Montplet, Gustavo López Cutillas, Valeria Schirru i Svetlozar Andreev pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komitet Regionów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 27.6.2022.

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2023 r. – Das Neves/Komisja**(Sprawa T-357/22) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Upomnienie – Artykuł 21 regulaminu pracowniczego – Prawo do obrony – Odpowiedzialność]

(2023/C 127/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: José Das Neves (La Hulpe, Belgia) (przedstawiciel: J.-P. Vandersteen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i I. Melo Sampaio, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżący wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 października 2021 r., na mocy której skierowano do niego upomnienie na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, oraz po drugie, o naprawienie szkody, jaką miał on ponieść wskutek tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) M. José Das Neves zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 1.8.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2023 r. – Aziz/Komisja**(Sprawa T-266/22) ⁽¹⁾****[Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2018/1725 – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]****(2023/C 127/49)***Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Ahmad Aziz (Pietà, Malta) (przedstawiciel: L. Cuschieri, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i H. Kranenborg, pełnomocnicy)**Przedmiot**

W drodze skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżący zasadniczo żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej Ares(2022) 2457760 z dnia 1 kwietnia 2022 r. oraz decyzji Komisji Europejskiej Ares(2022) 3227480 z dnia 26 kwietnia 2022 r. dotyczących jego wniosków o dostęp do jego danych osobowych oraz sprostowania rzeczonych danych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Ahmad Aziz pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2023 r. – Aziz/Komisja**(Sprawa T-286/22) ⁽¹⁾****[Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2018/1725 – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]****(2023/C 127/50)***Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Ahmad Aziz (Pietà, Malta) (przedstawiciel: L. Cuschieri, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i H. Kranenborg, pełnomocnicy)**Przedmiot**

W drodze skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżący zasadniczo żąda stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 maja 2022 r. w przedmiocie niedostarczenia jemu jego danych osobowych w przypisanym terminie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Ahmad Aziz pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

**Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2023 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – Arrowhead
Pharmaceuticals (TRiM)**

(Sprawa T-428/22) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa
wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy TRiM – Wcześniejsze słowne znaki towarowe
RYM – Wygaśnięcie rejestracji międzynarodowej – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie
postępowania]**

(2023/C 127/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: S. Correa Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Ringelhann i T. Frydendahl, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Arrowhead Pharmaceuticals, Inc. (Pasadena, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, właścicielka wcześniejszych słownych hiszpańskich znaków towarowych RYM, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 kwietnia 2022 r. (sprawa R 1158/2021-2), oddalającej jej sprzeciw wobec ochrony na terytorium Unii Europejskiej rejestracji międzynarodowej nr 1411062 w odniesieniu do oznaczenia słownego TRiM należącego do drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO, Arrowhead Pharmaceuticals, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 29.8.2022.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 14 lutego 2023 r. – Ferreira de Macedo Silva/Frontex

(Sprawa T-595/22 R)

**[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Personel tymczasowy –
Zwolnienie przed upływem okresu próbnego – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego
charakteru]**

(2023/C 127/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Miguel Ferreira de Macedo Silva (Cercal do Alentejo, Portugalia) (przedstawiciel: L. Rolo, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (przedstawiciele: S. Karkala, pełnomocnik, wspierany przez B. Wägenbaura, adwokat)

Przedmiot

We wniosku opartym na art. 278 i 279 TFUE skarżący domaga się zawieszenia wykonania decyzji Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) z dnia 29 sierpnia 2022 r. o rozwiązaniu jego umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego przed upływem okresu próbnego.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2023 r. – PS/ESDZ

(Sprawa T-4/23)

(2023/C 127/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PS (przedstawiciele: S. Rodrigues i A. Champetier, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych Ares (2022)6765407 z dnia 30 września 2022 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 20 maja 2022 r. i w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 lutego 2022 r. oddalającej jej wniosek z dnia 20 października 2021 r. o przyznanie odszkodowania;
- zobowiązanie pozwanej do zapłaty kwoty 65 000 EUR tytułem pieniężnego odszkodowania za szkodę poniesioną w kontekście zawodowym, kwoty 75 000 EUR tytułem pieniężnego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu oraz kwoty 3 289 200 EUR tytułem pieniężnego odszkodowania za szkodę materialną;
- obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi podane poniżej zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez pozwaną błędów i jej niezgodnego z prawem zachowania polegającego na tym, że:
 - przeniesienie strony skarżącej na inne stanowisko doprowadziło do wyraźnego obniżenia jej poziomu zawodowego w porównaniu z poziomem zawodowym odpowiadającym obowiązkom i zadaniom, do wykonywania których była zatrudniona w przedstawicielstwie Unii Europejskiej w danym państwie trzecim;
 - pozwana naruszyła obowiązek dbałości, który zwykle spoczywa na administracji w związku z nieuwzględnieniem poważnych konsekwencji, jakie na nią miała decyzja o rozwiązaniu umowy ze stroną skarżącą i o jej przeniesieniu pociągająca za sobą dla samopoczucia strony skarżącej i jej rodziny.

2. Zarzut drugi dotyczący poniesionej przez stronę skarżącą szkody, ponieważ niezgodne z prawem zachowanie pozwanej miało poważne konsekwencje dla strony skarżącej, prowadząc do dwóch kategorii szkód, w kontekście zawodowym i naruszenia dóbr osobistych:
 - po pierwsze, strona skarżąca poniosła szkodę w kontekście zawodowym i w kontekście swego dobrego imienia;
 - po drugie, strona skarżąca doznała uszczerbku na zdrowiu i krzywdy.
3. Zarzut trzeci dotyczący istnienia wyraźnego związku przyczynowego pomiędzy niezgodnym z prawem zachowaniem pozwanej a szkodą strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2023 r. – UI/Komisja

(Sprawa T-14/23)

(2023/C 127/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UI (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 2 maja 2022 r. (zwanej dalej „pierwszą zaskarżoną decyzją”) oddalającej wniosek o dokonanie przeglądu jej decyzji o wykluczeniu strony skarżącej z kolejnego etapu konkursu otwartego EPSO/AST-SC/10/20 – Sekretarki (SC 1/SC 2) (zwanego dalej „konkursem”); dorozumianej decyzji odmownej organu powołującego z dnia 7 października 2022 r. dotyczącej zażalenia złożonego przez stronę skarżącą w dniu 7 czerwca 2022 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanej dalej „drugą zaskarżoną decyzją”); a także wyraźnej decyzji ARES (2022)s. 8274712 organu powołującego z dnia 27 października 2022 r. oddalającej wyżej wspomniane zażalenie (zwanej dalej „trzecią zaskarżoną decyzją”);
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący, co się tyczy pierwszej i drugiej zaskarżonej decyzji, naruszenia ogłoszenia o konkursie EPSO/AST-SC/10/20 – Sekretarki (SC 1/SC 2) (zwanego dalej „ogłoszeniem o konkursie”), w którym komisja konkursowa niezgodnie z prawem zdefiniowała i zastosowała nowe kryteria kwalifikacyjne, których nie przewidziano w ogłoszeniu o konkursie.
2. Zarzut drugi, dotyczący, co się tyczy pierwszej i drugiej zaskarżonej decyzji, oczywistego błędu przy stosowaniu reguł określonych w ogłoszeniu o konkursie. Strona skarżąca twierdzi, że ponieważ kryteria kwalifikacyjne przyjęte przez komisję konkursową naruszają ogłoszenie o konkursie, należy stwierdzić ich nieważność. Jedyną zgodną z prawem i mającą zastosowanie regułą dotyczącą kwalifikowalności kandydatów w niniejszym konkursie jest reguła wskazana w ogłoszeniu o konkursie. Komisja konkursowa popełniła oczywisty błąd przy stosowaniu tej reguły.
3. Zarzut trzeci, dotyczący, co się tyczy pierwszej i drugiej zaskarżonej decyzji, braku wystarczającego i odpowiedniego rozumowania. Strona skarżąca twierdzi, że w decyzji z dnia 7 marca 2022 r. komisja konkursowa stwierdziła, że strona skarżąca nie może być zakwalifikowana do kolejnego etapu konkursu, ponieważ nie ma 7 lat doświadczenia zawodowego bezpośrednio związanego z charakterem obowiązków. Komisja konkursowa dokonała tego stwierdzenia jedynie na podstawie nowych kryteriów. W decyzji tej przedstawiono jedynie streszczenie uzasadnienia zawartego w decyzji poprzez hiperłącze. W jej odpowiedzi z dnia 2 maja 2022 r. na wniosek o dokonanie przeglądu komisja konkursowa potwierdziła następnie tę decyzję, powtarzając jedynie uzasadnienie pierwotnej decyzji z dnia 7 marca 2022 r. Nie przedstawiono żadnego precyzyjnego wyjaśnienia umożliwiającego stronie skarżącej zrozumienie powodów przyjęcia decyzji komisji konkursowej.

4. Zarzut czwarty, dotyczący, alternatywnie i co się tyczy trzeciej zaskarżonej decyzji, naruszenia reguły określonej w ogłoszeniu o konkursie w odniesieniu do kwalifikowalności kandydatów. Strona skarżąca twierdzi, że trzecia zaskarżona decyzja jest również niezgodna z prawem, ponieważ potwierdzono w niej stosowanie kryteriów naruszających ogłoszenie o konkursie.
5. Zarzut piąty, dotyczący, alternatywnie i co się tyczy trzeciej zaskarżonej decyzji, oczywistego błędu przy stosowaniu nowych kryteriów określonych przez komisję konkursową. Strona skarżąca twierdzi, że nawet jeśli zaakceptowano by, że komisja konkursowa prawidłowo zdefiniowała nowe kryteria kwalifikacyjne (czego nie uczyniła), nadal należy wskazać, że komisja konkursowa dopuściła się oczywistego błędu w ramach oceny ich stosowania.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2023 r. – Acqua & Sole/Komisja

(Sprawa T-39/23)

(2023/C 127/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Acqua & Sole Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: P. Ferraris i E. Robaldo oraz F. Trolli, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2022) 8645 wersja ostateczna z dnia 2 grudnia 2022 r. zatwierdzającej włoski plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 w zakresie wsparcia unijnego z Europejskiego Funduszu Gwarancji Rolnej i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w zakresie, w jakim określając interwencje związane ze zobowiązaniami w dziedzinie środowiska i klimatu, uzależnia otrzymanie płatności od zakazu rolniczego wykorzystania osadów organicznych i wszelkich innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10 w rozumieniu części IV dekretu ustawodawczego nr. 152/2006 i wymaga wyłączonego stosowania nawozów uznanych na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1009 i/lub nawozów organicznych, których składniki są w nim zawarte.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2115⁽¹⁾ oraz komunikatu Komisji Europejskiej „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) 590 wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
 - Rozporządzenie (UE) 2021/2115 w sprawie przyznawania dotacji rolnych nie zawiera żadnego przepisu zakazującego stosowania osadów organicznych i produktów z nich otrzymywanych. Wręcz przeciwnie, ich stosowanie w ramach WPR jest promowane przez Komisję Europejską, która ostatnio wyraźnie opowiedziała się za stosowaniem osadów w rolnictwie w komunikacie „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) 590 wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia dyrektywy 2008/98/WE⁽²⁾, dyrektywy (UE) 2018/851⁽³⁾, zasad gospodarki cyrkularnej, dyrektywy 86/278/EWG⁽⁴⁾.
 - Ogólny zakaz stosowania osadów organicznych i pochodzących z nich nawozów w drodze odzysku w rolnictwie, zawarty w zatwierdzonym przez Komisję krajowym planie strategicznym WPR na lata 2023–2027, a w konsekwencji dyskryminacja tego zastosowania w porównaniu z nawozami w rozporządzeniu (UE) 2019/1009⁽⁵⁾, jest w oczywisty sposób sprzeczny z modelem rozwoju istniejącym obecnie na szczeblu wspólnotowym, który opiera się na „gospodarce obieguowej” i odzyskiwaniu odpadów do produkcji energii, również w celu ochrony zasobów naturalnych.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia dyrektywy 86/278/EWG oraz zakłócenia rynku i konkurencji ze szkodą dla uczestników rynku w sektorze recyklingu osadów organicznych.
- Ogólny zakaz wykorzystywania osadów organicznych przez recykling w rolnictwie prowadzi do niedopuszczalnych i nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji, co jest nie tylko sprzeczne z dyrektywą 86/278/EWG, ale także wpływa na pozycję rynkową innych podmiotów gospodarczych w sektorze recyklingu osadów organicznych poszkodowanych w ten sposób, że w porównaniu z producentami innych nawozów organicznych i chemicznych znajdują się niekorzystnej sytuacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 296 (2) TFUE, rozporządzenia (UE) 2021/2115 i dyrektywy 86/278/EWG. Brak dochodzenia w sprawie przeinaczenia faktów, niezgodności z wymogami, sprzeczności, ewidentnego braku logiki, nierównego traktowania i poważnego braku uzasadnienia.
- W zakresie, w jakim zatwierdzony przez Komisję plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 zakazuje stosowania osadów organicznych i innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10, a także nawozów nieobjętych rozporządzeniem (UE) 2019/1009, nie ma żadnego uzasadnienia – co świadczy o tym, że nie są spełnione odpowiednie wymagania i że łamane są przepisy dotyczące recyklingu osadów organicznych w rolnictwie – oraz że występuje bezprawne nierówne traktowanie w stosunku do innych nawozów.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2015 oraz zasady proporcjonalności
- Osiągnięcie celów zamierzonych za pomocą spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest w żaden sposób uzależnione od wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie ani przez nie zagrożone. To użycie jest całkowicie nieistotne dla osiągnięcia celów ochrony środowiska i poprawy praktyk rolniczych, tak że poniesiona przez skarżących niekorzyść w porównaniu do rzekomo chronionego dobra jest nie tylko nieuzasadniona, ale także nadmierna i nieproporcjonalna.
6. Zarzut szósty dotyczący przekroczenia uprawnień, ponieważ były wykonywane niezgodnie z właściwym pierwotnym celem. Brak przesłanek do wprowadzenia zakazu stosowania osadów ściekowych i produktów z nich pochodzących.
- Decyzja o zakazie wykorzystywania osadów w ramach spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest wystarczająco oparta na podstawach naukowych i technicznych oraz jest zasadniczo technicznie nieuzasadniona, a zatem odzwierciedla wewnętrzny, chybiony cel wykluczenia ponownego wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie, który oznacza, że gospodarstwo, które chce nawozić swoje grunty w ten sposób, znajduje się w niekorzystnej sytuacji finansowej.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 70 rozporządzenia Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. oraz zasady proporcjonalności.
- W zatwierdzonym przez Komisję planie strategicznym WPR na lata 2023–2027 określono pięcioletni okres zobowiązań w odniesieniu do przedmiotowych środków środowiskowych i klimatycznych, podczas gdy art. 70 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2021/2115 przewiduje maksymalny okres 24 miesiące.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021 L 435, s.1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 2008 r., s. 3).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów (Dz.U. L 150 z 2018 r., s. 109).

(⁴) Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 1986 r., s. 6).

(⁵) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 (Dz.U. L 170 z 2009 r., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2023 r. – Hatherly/AUEA**(Sprawa T-40/23)**

(2023/C 127/56)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Xavier James Hatherly (Hamrun, Malta) (przedstawiciel: adwokat A. Grima)*Strona pozwana:* Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (AUEA)**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu nr 121 z dnia 3 listopada 2022 r.;
- stwierdzenie nieważności pisma o wycofaniu oferty pracy z dnia 8 kwietnia 2022 r. w ramach postępowania w sprawie naboru o numerze referencyjnym EASO/2021/TA/007 na stanowisko asystenta administracyjnego (profil D: asystent ds. zamówień);
- nakazanie Zarządowi AUEA potwierdzenia przedmiotowej oferty pracy i zatrudnienia skarżącego na jego stanowisku z dniem 22 marca 2022 r.;
- zasądzenie od AUEA odszkodowania za dotychczas utracone wynagrodzenia.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni „kwalifikacji” wymaganych na przedmiotowe stanowisko.

- W decyzji Zarządu stwierdzono, że „odniesienie do uzyskania »dyplomu« w odpowiednim ogłoszeniu o naborze uważa się za odpowiadające odniesieniu do uzyskania »kwalifikacji poświadczających ukończenie studiów«, ponieważ ukończenie przez kandydatów wymaganego poziomu szkoły wyższej jest poświadczane posiadanymi przez nich dyplomami”;
- Regulamin pracowniczy, który ma pierwszeństwo przed wszelkimi decyzjami Zarządu, nie definiuje „kwalifikacji” ściśle jako dyplomu, lecz jedynie stwierdza w art. 28 lit. d), że urzędnik może zostać powołany jedynie pod warunkiem, że: „z zastrzeżeniem przepisów art. 29 ust. 2, spełnił wymogi konkursu przeprowadzanego w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji albo testy, lub zarówno świadectwa kwalifikacji jak i testy, zgodnie z przepisami załącznika III”;
- Słowo „kwalifikacje” interpretuje się za konieczne oznaczające dyplom, podczas gdy gdyby miało ono to oznaczać, zostałyby to dookreślone. Natomiast zarówno z regulaminu pracowniczego, jak i z europejskiego glosariusza edukacyjnego (cytowanego przez Zarząd w jego decyzji) zdaje się wynikać, że istnieje różnica między tymi dwoma pojęciami. W tym względzie, kwalifikacje mogą być uzyskane jedynie na podstawie ocen z egzaminu, które poświadczają określony poziom osiągnięć akademickich.

2. Zarzut drugi dotyczący nieuznawania kwalifikacji skarżącego zawartych w oficjalnym suplemencie do dyplomu wydanym przez Uniwersytet Maltański.

- Suplement do dyplomu Europass, wydany przez Uniwersytet Maltański w 2016 r., jasno określa, że wymagany równoważny poziom osiągnięto w 2013 r.;
- Dokument ten został opracowany przez Komisję Europejską, Radę Europy i UNESCO/CEPE. Jak wynika z samego dokumentu, jego celem jest dostarczenie wystarczających, niezależnych danych w celu poprawy międzynarodowej „przejrzystości” i sprawiedliwego akademickiego i zawodowego uznawania kwalifikacji. Nie ma zatem żadnego uzasadnionego powodu, dla którego nie uznaje się wymaganego poziomu równoważnego, który – jak dowodzi oficjalny suplement do dyplomu – osiągnięto w 2013 r. Pogląd, że kwalifikacje konieczne muszą być potwierdzone dyplomami, z pominięciem oficjalnej dokumentacji, która jest opracowywana m.in. przez Komisję Europejską, jest nieuzasadniony, gdyż w przeciwnym razie suplement do dyplomu Europass byłby nieistotny.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że takie nieuznawanie kwalifikacji skarżącego jest dyskryminujące i że późniejsze wycofanie oferty pracy jest nieproporcjonalne.
- Kandydaci, którzy wycofują się z ukończenia studiów licencjackich po dwóch lub więcej latach, kwalifikują się do uzyskania dyplomu równoważnego komponentowi edukacyjnemu wymaganemu w danym naborze;
 - W związku z tym skarżący uważa, że ten sam okres dwóch lat spełnia cel w równym stopniu. W przeciwnym razie doszłoby do pozornie dyskryminującej sytuacji, w której kandydaci mogliby mieć wyższe wykształcenie niż wymagane na danym stanowisku, ale zostaliby uznani za niekwalifikujących się tylko dlatego, że ostateczny dyplom został wydany po roku, w którym osiągnięto wymagany poziom, nawet jeśli posiadali wydane w takim celu oficjalne zaświadczenie z uniwersytetu państwa członkowskiego Unii w ramach takiego dyplomu. W związku z tym wycofanie oferty pracy jedynie z tego powodu, że dyplom został wydany później, tylko dlatego, że obejmował inny poziom, jest dyskryminujące i nieproporcjonalne ze względu na uproszczoną i sztywną wykładnię, która jest nieuzasadniona.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2023 r. – UG/ERCEA

(Sprawa T-45/23)

(2023/C 127/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UG (przedstawiciel: adwokat N. Flandin)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA)

Żądania

skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi,

a co za tym idzie:

— stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za rok 2021;

— posiłkowo, stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za rok 2021 w zakresie, w jakim zawiera ono kwestionowane uwagi;

— wraz ze stwierdzeniem nieważności, w razie potrzeby, decyzji ERCEA z dnia 26 października 2022 r. w zakresie, w jakim oddala ona zażalenie skarżącej na sprawozdanie z oceny za rok 2021;

— obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest obarczone oczywistym błędem w ocenie, błędnym uwzględnieniem poprzednich raportów z oceny, naruszeniem art. 43 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz naruszeniem zasady corocznego charakteru oceny.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja i kwestionowane uwagi są obarczone oczywistymi błędami w ocenie, naruszeniem zasady dbałości, nieuwzględnieniem kontekstu zawodowego szczególnie utrudnionego z uwagi na pandemię Covid-19 w 2021 r. oraz nieproporcjonalnym charakterem uwag w stosunku do rzeczywistości.
-

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2023 r. – Angelidis/Parlament**(Sprawa T-49/23)**

(2023/C 127/58)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Angel Angelidis (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Maes i J.-N. Louis)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 15 lipca 2022 r. nakładającej na skarżącego karę dyscyplinarną;
- usunięcie tej decyzji z akt osobowych skarżącego;
- zwrot skarżącemu kwot potrąconych z tego tytułu z jego emerytury, wraz z odsetkami za zwłokę od daty pierwszego potrącenia;
- zasądzenie od Parlamentu na rzecz skarżącego zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokości 50 000 EUR za wyrządzoną mu poważną krzywdę i szkodę majątkową, w tym za ingerencję w spokój życia rodzinnego skarżącego, podczas gdy ten ostatni musiał wspierać swoją małżonkę cierpiącą na poważną chorobę;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Skarżący podnosi, że opieka nad jego synem, który osiągnął pełnoletność, nie została powierzona matce ani przez właściwy organ, ani na podstawie przepisu ustawowego. W rezultacie skarżący uważa, że Parlament był zobowiązany do dalszego wypłacania mu dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1 lit. a) i b) wniosków szefów administracji nr 274/15. Skarżący podnosi, że na mocy przywołanych wyżej przepisów Parlament powinien był przyjąć domniemanie o rzeczywistym łożeniu na utrzymanie jego syna i nie powinien był zażądać wykazania tego rzeczywistego łożenia na utrzymanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że skarżący nie został wysłuchany przed wymierzeniem mu kary dyscyplinarnej i że sekretarz generalny Parlamentu w sposób oczywisty nie był bezstronny.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2023 r. – Alan i in./Komisja**(Sprawa T-69/23)**

(2023/C 127/59)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Alan Srl (Zinasco, Włochy), Evergreen Italia Srl (Mediolan, Włochy), Agrorisorse Srl (Bergamo, Włochy), Azienda Agricola Allevi Srl (Sannazzaro de' Burgondi, Włochy) (przedstawiciele: P. Ferraris i E. Robaldo oraz F. Trolli, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2022) 8645 wersja ostateczna z dnia 2 grudnia 2022 r. zatwierdzającej włoski plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 w zakresie wsparcia unijnego z Europejskiego Funduszu Gwarancji Rolnej i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w zakresie, w jakim określając interwencje związane ze zobowiązaniami w dziedzinie środowiska i klimatu, uzależnia otrzymanie płatności od zakazu rolniczego wykorzystania osadów organicznych i wszelkich innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10 w rozumieniu części IV dekretu ustawodawczego nr. 152/2006 i wymaga wyłącznego stosowania nawozów uznanych na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1009 i/lub nawozów organicznych, których składniki są w nim zawarte.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2115⁽¹⁾ oraz komunikatu Komisji Europejskiej „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
 - Rozporządzenie (UE) 2021/2115 w sprawie przyznawania dotacji rolnych nie zawiera żadnego przepisu zakazującego stosowania osadów organicznych i produktów z nich otrzymywanych. Wręcz przeciwnie, ich stosowanie w ramach WPR jest promowane przez Komisję Europejską, która ostatnio wyraźnie opowiedziała się za stosowaniem osadów w rolnictwie w komunikacie „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) 590 wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia dyrektywy 2008/98/WE⁽²⁾, dyrektywy (UE) 2018/851⁽³⁾, zasad gospodarki cyrkularnej, dyrektywy 86/278/EWG⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia (UE) 2019/1009⁽⁵⁾ z dnia 5 czerwca 2019 r.
 - Ogólny zakaz stosowania osadów organicznych i pochodzących z nich nawozów w drodze odzysku w rolnictwie, zawarty w zatwierdzonym przez Komisję krajowym planie strategicznym WPR na lata 2023–2027, a w konsekwencji dyskryminacja tego zastosowania w porównaniu z nawozami w rozporządzeniu (UE) 2019/1009, jest w oczywisty sposób sprzeczny z modelem rozwoju istniejącym obecnie na szczeblu wspólnotowym, który opiera się na „gospodarce obiegowej” i odzyskiwaniu odpadów do produkcji energii, również w celu ochrony zasobów naturalnych. Nie uwzględnia się faktu, że rozporządzenie (UE) 2019/1009 nie jest obecnie w większości stosowane we Włoszech, ani tego, że nie uchyla ono nawet w sposób dorozumiany dyrektywy 86/278/EWG, lecz pozostawia włoskie przepisy dotyczące nawozów (Decreto legislativo 75/2010) bez zmian.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia dyrektywy 86/278/EWG oraz zakłócenia rynku oraz konkurencji ze szkodą dla uczestników w sektorze recyklingu osadów organicznych.
 - Ogólny zakaz wykorzystywania osadów organicznych przez recykling w rolnictwie prowadzi do niedopuszczalnych i nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji, co jest nie tylko sprzeczne z dyrektywą 86/278/EWG, ale także wpływa na pozycję rynkową innych podmiotów gospodarczych w sektorze recyklingu osadów organicznych poszkodowanych w ten sposób, że w porównaniu z producentami innych nawozów organicznych i chemicznych znajdują się niekorzystnej sytuacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 296 (2) TFUE, rozporządzenia (UE) 2021/2115 i dyrektywy 86/278/EWG. Brak dochodzenia w sprawie przeinaczenia faktów, niezgodności z wymogami, sprzeczności, ewidentnego braku logiki, nierównego traktowania i poważnego braku uzasadnienia.
 - W zakresie, w jakim zatwierdzony przez Komisję plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 zakazuje stosowania osadów organicznych i innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10, a także nawozów nieobjętych rozporządzeniem (UE) 2019/1009, nie ma żadnego uzasadnienia – co świadczy o tym, że nie są spełnione odpowiednie wymagania i że łamane są przepisy dotyczące recyklingu osadów organicznych w rolnictwie – oraz że występuje bezprawne nierówne traktowanie w stosunku do innych nawozów.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2015 oraz zasady proporcjonalności

- Osiągnięcie celów zamierzonych za pomocą spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest w żaden sposób uzależnione od wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie ani przez nie zagrożone. To użycie jest całkowicie nieistotne dla osiągnięcia celów ochrony środowiska i poprawy praktyk rolniczych, tak że poniesiona przez skarżących niekorzyść w porównaniu do rzekomo chronionego dobra jest nie tylko nieuzasadniona, ale także nadmierna i nieproporcjonalna.

6. Zarzut szósty dotyczący przekroczenia uprawnień, ponieważ były wykonywane niezgodnie z właściwym pierwotnym celem. Brak przesłanek do wprowadzenia zakazu stosowania osadów ściekowych i produktów z nich pochodzących.

- Decyzja o zakazie wykorzystywania osadów w ramach spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest wystarczająco oparta na podstawach naukowych i technicznych oraz jest zasadniczo technicznie nieuzasadniona, a zatem odzwierciedla wewnętrzny, chybiony cel wykluczenia ponownego wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie, który oznacza, że gospodarstwo, które chce nawozić swoje grunty w ten sposób, znajduje się w niekorzystnej sytuacji finansowej.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 70 rozporządzenia Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. oraz zasady proporcjonalności.

- W zatwierdzonym przez Komisję planie strategicznym WPR na lata 2023–2027 określono pięcioletni okres zobowiązań w odniesieniu do przedmiotowych środków środowiskowych i klimatycznych, podczas gdy art. 70 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2021/2115 przewiduje maksymalny okres 24 miesięcy.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021 L 435, s.1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 2008 r., s. 3).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów (Dz.U. L 150 z 2018 r., s. 109).

(⁴) Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 1986 r., s. 6).

(⁵) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 (Dz.U. L 170 z 2009 r., s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2023 r. Data Protection Commission/Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-70/23)

(2023/C 127/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Data Protection Commission (przedstawiciele: D. Young, A. Bateman i R. Minch, solicitors, B. Kennelly, SC, D. Fennelly oraz E. Synnott, barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności drugiego wiersza pkt 198 decyzji;

- stwierdzenie nieważności drugiego wiersza pkt 487 decyzji; oraz
- obciążenie Europejskiej Rady Ochrony Danych kosztami poniesionymi przez Data Protection Commission w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności drugich wierszy pkt 198 i 487 wiążącej decyzji 3/2022 w sprawie sporu wniesionego przez organ nadzorczy Irlandii w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej serwisu Facebook (art. 65 RODO) strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenia przez EROD kompetencji wynikających z art. 65 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „RODO”) poprzez przedstawienie polecenia Data Protection Commission (zwanego dalej „DPC”), by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EROD art. 4 pkt 24 i art. 65 ust. 1 lit. a) RODO poprzez niepoprawną wykładnię tych przepisów jako przyznających EROD kompetencję do polecenia DPC, by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016 L 119, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2023 r. – RT France/Rada

(Sprawa T-75/23)

(2023/C 127/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RT France (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Piwnica)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/2477 z dnia 16 grudnia 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim dotyczy ona stowarzyszenia TV-Novosti i należących do niego spółek;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/2476 z dnia 16 grudnia 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie, w jakim dotyczy ono stowarzyszenia „TV-Novosti” i należących do niego spółek;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania;
- wraz ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła prawo własności wynikające z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada naruszyła wolność prowadzenia działalności gospodarczej wynikającą z art. 16 karty praw podstawowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada dopuściła się w zaskarżonych aktach błędu w ocenie okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO)

(Sprawa T-80/23)

(2023/C 127/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beauty Biosciences LLC (Dallas, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat D. Mărginean)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Société de Recherche Cosmétique SARL (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BEAUTYBIO” – unijny znak towarowy nr 16 919 342

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie R 1038/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby oddalić wniosek o unieważnienie prawa do znaku w całości i utrzymać w mocy sporny znak towarowy dla wszystkich zarejestrowanych towarów należących do klasy 3;
- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby oddalić wniosek o unieważnienie prawa do znaku w całości i utrzymać w mocy sporny znak towarowy dla wszystkich zarejestrowanych towarów należących do klasy 3;
- obciążenie Société de Recherche Cosmétique SARL kosztami poniesionymi przez Beauty Biosciences LLC w ramach niniejszej skargi, postępowania przed Izbą Odwoławczą i postępowania przed Wydziałem Unieważnień.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia;
 - Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO SCIENCE)

(Sprawa T-81/23)

(2023/C 127/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beauty Biosciences LLC (Dallas, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat D. Mărginean)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Société de Recherche Cosmétique SARL (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „BEAUTYBIO SCIENCE” – unijny znak towarowy nr 16 919 301

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie R 1039/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby oddalić wniosek o unieważnienie prawa do znaku w całości i utrzymać w mocy sporny znak towarowy dla wszystkich zarejestrowanych towarów należących do klasy 3;
- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby oddalić wniosek o unieważnienie prawa do znaku w całości i utrzymać w mocy sporny znak towarowy dla wszystkich zarejestrowanych towarów należących do klasy 3;
- obciążenie Société de Recherche Cosmétique SARL kosztami poniesionymi przez Beauty Biosciences LLC w ramach niniejszej skargi, postępowania przed Izbą Odwoławczą i postępowania przed Wydziałem Unieważnień.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia;
 - Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Data Protection Commission/Europejska Rada Ochrony Danych**(Sprawa T-84/23)**

(2023/C 127/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Data Protection Commission (przedstawiciele: D. Young, A. Bateman i R. Minch, solicitors, B. Kennelly, SC, D. Fennelly oraz E. Synnott, barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności drugich wierszy pkt 203 i 454 wiążącej decyzji 4/2022 Europejskiej Rady Ochrony Danych (zwanej dalej „EROD”) w sprawie sporu wniesionego przez organ nadzorczy Irlandii na podstawie art. 65 RODO w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej serwisu Instagram;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenia przez EROD kompetencji wynikających z art. 65 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (zwanego dalej „RODO”) ⁽¹⁾ poprzez przedstawienie polecenia Data Protection Commission (zwanej dalej „DPC”), by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EROD art. 4 pkt 24 i art. 65 ust. 1 lit. a) RODO poprzez niepoprawną wykładnię tych przepisów jako przyznających EROD kompetencję do polecenia DPC, by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016 L 119, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – DGC Switzerland/EUIPO (cyberscan)**(Sprawa T-85/23)**

(2023/C 127/65)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DGC Switzerland AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat N. Medler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego cyberscan – zgłoszenie nr 18 607 123

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie R 1587/2022-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez eksperta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – Kande Mupompa/Rada

(Sprawa T-88/23)

(2023/C 127/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alex Kande Mupompa (Kinshasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf i A. Guillerme)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/2412 z dnia 8 grudnia 2022 r. ⁽¹⁾, w zakresie w jakim utrzymuje ona skarżącego w nr 5 załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/2401 z dnia 8 grudnia 2022 r. ⁽²⁾, w zakresie w jakim utrzymuje ono skarżącego w nr 5 załącznika I do tego rozporządzenia.
- obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony. W związku z tym skarżący przedstawia kilka zarzutów szczegółowych w odniesieniu do naruszenia jego praw w trakcie procedury prowadzącej do przyjęcia i odnowienia w stosunku do niego przez Radę środków ograniczających i w szczególności naruszenie jego prawa do bycia wysłuchanym w akceptowalnych warunkach [specyfikować zarzut]

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Radę polegającym na powiązaniu skarżącego z działaniami stanowiącymi poważne naruszenie praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga. Skarżący krytykuje kontekst ponownego badania poprzedzającego zaskarżone odnowienie środków ograniczających i podważa wszelkie obecne implikacje w zakresie faktów będących podstawą decyzji włączającej go do listy osób, których dotyczy decyzja 2010/788/ WPZiB.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/2412 z dnia 8 grudnia 2022 r. zmieniająca decyzję Rady 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga (Dz.U. 2022, L 317, s. 122).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/2401 z dnia 8 grudnia 2022 r. wykonujące art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga (Dz.U. 2022, L 317, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – Boshab/Rada

(Sprawa T-89/23)

(2023/C 127/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Évariste Boshab (Kinshasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf i A. Guillerme)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/2412 z dnia 8 grudnia 2022 r. ⁽¹⁾, w zakresie w jakim utrzymuje ona skarżącego w nr 5 załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/2401 z dnia 8 grudnia 2022 r. ⁽²⁾, w zakresie w jakim utrzymuje ono skarżącego w nr 5 załącznika I do tego rozporządzenia.
- obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które są co do istoty identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w ramach sprawy T-88/23, Kande Mupompa/Rada.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/2412 z dnia 8 grudnia 2022 r. zmieniająca decyzję Rady 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga (Dz.U. 2022, L 317, s. 122).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/2401 z dnia 8 grudnia 2022 r. wykonujące art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga (Dz.U. 2022, L 317, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2023 r. – Trybunał Obrachunkowy/Allianz Insurance Luxembourg**(Sprawa T-93/23)**

(2023/C 127/68)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Europejski Trybunał Obrachunkowy (przedstawiciele: C. Lange-Tramoni, K. Kantza i B. Schäfer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Allianz Insurance Luxembourg (Luksemburg, Luksemburg)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że szkody dotyczące popękanych lub uszkodzonych szyb oraz odklejania warstwy zaprawy ściany podłoża budynku K3 Trybunału Obrachunkowego są objęte zakresem stosowania dziesięcioletniej i dwuletniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej;
- zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów i kosztów związanych ze szkodami, oszacowanych obecnie na 90 145 EUR w odniesieniu do szyb i 89 809,55 EUR w odniesieniu do ściany podłoża, a łącznie na 179 954,55 EUR, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia niniejszej skargi stronie pozwanej;
- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła swoje zobowiązania umowne wynikające z dziesięcioletniej i dwuletniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na przysługującym jej prawie do pokrycia szkód stwierdzonych po zakończeniu budowy budynku K3 przez stronę pozwaną będącą ubezpieczycielem na podstawie dziesięcioletniej i dwuletniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (zwanej dalej „umową OC”). W tym względzie utrzymuje ona, w odniesieniu do obu szkód, że zgodnie z postanowieniami tej umowy strona pozwana powinna pokryć wszystkie koszty poniesione przez nią w tym kontekście, jak również koszty niezbędne do dokonania napraw.

W odniesieniu do szkód dotyczących szyb strona skarżąca twierdzi, że są one objęte gwarancją umowy OC jako wady ukryte dotyczące robót stanu surowego i że podnoszone przez stronę pozwaną rozróżnienie między, z jednej strony, wadami projektowymi lub produkcyjnymi, które wystąpiły w procesie produkcji szyb, a z drugiej strony, wadami konstrukcyjnymi, jest nieistotne.

W odniesieniu do szkody dotyczącej ściany podłoża, strona powodowa utrzymuje, że klauzula wyłączająca, na którą powołuje się strona pozwana w odniesieniu do szkód wynikających z niewykonania lub częściowego wykonania zobowiązań umownych, nie ma zastosowania do zakończonego obiektu budowlanego i że okoliczność, iż szkoda może zostać naprawiona, nie może podważyć tego wniosku.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Medela/EUIPO (THE SCIENCE OF CARE)**(Sprawa T-97/23)**

(2023/C 127/69)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Medela Holding AG (Baar, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci M. Hartmann, S. Fröhlich i H. Lerchl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego THE SCIENCE OF CARE – zgłoszenie międzynarodowe wskazujące Unię Europejską nr 1 635 852

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2022 r. w sprawie R 1163/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji dotyczącej częściowego oddalenia wniosku o rozszerzenie ochrony międzynarodowej rejestracji znaku towarowego THE SCIENCE OF CARE nr 1 635 852 w zakresie, w jakim decyzją tą oddalono odwołanie od odmowy ochrony tego znaku towarowego dla usług „wypożyczanie laktatorów i pompki próżniowych; usługi doradcze i informacyjne o produktach medycznych; usługi doradców w dziedzinie urządzeń i instrumentów medycznych” należących do klasy 44.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Atomico Investment/EUIPO – Gomes Tominaga (atomic fund)

(Sprawa T-98/23)

(2023/C 127/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Atomico Investment Holdings Limited (Road Town, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: adwokat S. Małynicz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Augusto Gomes Tominaga (Amsterdam, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy atomic fund – zgłoszenie nr 17 796 781

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie R 324/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony, w przypadku wstąpienia przez nią do postępowania, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2023 r. – Darila/EUIPO – Original Buff (Buffet)**(Sprawa T-101/23)**

(2023/C 127/71)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Michal Darila (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciel: adwokat M. Holič)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Original Buff, SA (Igualada, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Buffet – zgłoszenie nr 18 285 108

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 grudnia 2022 r. w sprawie R 528/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 3 136 022;
- oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2023 r. – Data Protection Commission/EROD**(Sprawa T-111/23)**

(2023/C 127/72)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Data Protection Commission (przedstawiciele: B. Kennelly, SC, D. Fennelly i E. Synnott, BL, D. Young, A. Bateman i R. Minch, solicitors)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 222 i pkt 326 ust. 8 wiążącej decyzji 5/2022 Europejskiej Rady Ochrony Danych (zwanej dalej „EROD”) w sprawie sporu wniesionego przez organ nadzorczy Irlandii na podstawie art. 65 RODO w sprawie WhatsApp Ireland Limited;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenia przez EROD kompetencji wynikających z art. 65 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (zwanego dalej „RODO”) (⁽¹⁾) poprzez przedstawienie polecenia Data Protection Commission (zwanej dalej „DPC”), by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EROD art. 4 pkt 24 i art. 65 ust. 1 lit. a) RODO poprzez niepoprawną wykładnię tych przepisów jako przyznających EROD kompetencję do polecenia DPC, by (i) przeprowadziła nowe dochodzenie i (ii) wydała nowy projekt decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 RODO.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016 L 119, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Papier-Mettler/EUIPO (Kształt torby)

(Sprawa T-113/23)

(2023/C 127/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Papier-Mettler KG (Morbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Graetsch i M. Bergermann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego (Kształt torby) – zgłoszenie nr 18 580 604

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie R 764/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Papier-Mettler/EUIPO (Kształt torby)**(Sprawa T-114/23)**

(2023/C 127/74)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Papier-Mettler KG (Morbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Graetsch i M. Bergermann)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego (Kształt torby) – zgłoszenie nr 18 580 606*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie R 765/2022-2**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2023 r. – Mylan Ireland/EMA**(Sprawa T-653/20) ⁽¹⁾**

(2023/C 127/75)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL